

KOŚCIÓŁ

Papieskie video-przesłanie na rozpoczęcie Roku Życia Konsekwowanego

01.12.2014

Wraz z pierwszą niedzielą Adwentu rozpoczął się w Kościele ogłoszony przez Papieża Franciszka Rok Życia Konsekwowanego. Ze względu na podróż Ojca Świętego do Turcji inauguracyjnej Eucharystii w Bazylice Watykańskiej przewodniczył prefekt Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego kard. João Braz de Aviz.

Franciszek na ten szczególny dzień wystosował jednak specjalne video-przesłanie, wyemitowane podczas wczorajszego czuwania w rzymskiej bazylice Matki Bożej Większej. Wyraził w nim nadzieję, że rok ten będzie okazją do dowartościowania i rozwijania cennego daru, jakim jest powołanie do życia konsekwowanego. „Postawcie Chrystusa w centrum swojego życia – powiedział Franciszek – ponieważ życie konsekwowane polega w istocie na osobistym przyjęciu Jego samego”. Dodał, że jest to zadanie trudne: trzeba dać się dotknąć dłońmi Jezusa, prowadzić Jego głosowi i wzmacniać Jego łaską. Pomoc do tego można jednak znaleźć w Ewangelii.

„Przyjmijcie ją jako sposób życia i przekładajcie na codzienne gesty naznaczone prostotą i konsekwencją, przezwyciężając w ten sposób pokusę przekształcenia jej w ideologię. Ewangelia zachowa «młodość» waszego życia i misji, czyniąc je aktualnymi i atrakcyjnymi. Niech Ewangelia będzie twardym gruntem, po którym będziecie odważnie postępować. Wyjdźcie ze swych gniazd na peryferie [życia] współczesnych mężczyzn i kobiet! Dlatego też pozwólcie Chrystusowi, by was spotkał. Spotkanie z Nim otworzy was na spotkanie z innymi i zaprowadzi do najbardziej potrzebujących, najuboższych” – powiedział Papież.

Cytując swą adhortację apostolską Ewangelii gaudium, Franciszek zachęcał wszystkie osoby konsekwowane, by być „realistami, ale nie tracąc jednak radości, odwagi i pełnego nadziei oddania”.

Rok Życia Konsekwowanego zakończy się 2 lutego 2016 r. Potrwa zatem 14 miesięcy.

Za: Radio Watykańskie.

Gniezno – Prymas abp Wojciech Polak, Homilia na inaugurację Roku Życia Konsekwowanego

30.11.2014

Uważajcie i czuwajcie!

Drodzy Współbracia w Chrystusowym Kapłaństwie,
Kochane Osoby Życia Konsekwowanego,
Umiłowani w Panu, Siostry i Bracia!

Adwentowe wołanie: *uważajcie i czuwajcie!* które aż trzykrotnie dziś rozbrzmiewa w odczytanim przed chwilą fragmencie z Ewangelii według św. Marka, dobrze nas wprowadza w sam klimat nowego roku kościelnego oraz tego czasu oczekiwania i nadziei, jakim jest właśnie Adwent. Papież Franciszek mówi nam, że wraz z Adwentem rozpoczynamy nową drogę Ludu Bożego z Jezusem Chrystusem, naszym Pasterzem, który prowadzi nas w dziejach, ku wypełnieniu Królestwa Bożego. W tym szczególnym dniu roku odkrywamy na nowo piękno tego, że wszyscy jesteśmy w drodze. Odkrywamy też, że w tej drodze, w tej wędrówce wiary nie jesteśmy nigdy sami. Idzie z nami Jezus Chrystus. On jest dla nas źródłem i dawcą łaski, i to już od chrztu świętego. Dlatego za św. Pawłem powtarzam, że *dziękuję Bogu za was wszystkich, za łaskę daną wam w*

Chrystusie Jezusie. On jest dla nas Przewodnikiem na drogach naszego życia, wzywając nas wciąż do wiary w Ewangelię i do nawrócenia. A Kościół w Polsce, odczytując to właśnie Chrystusowe wezwanie, kreśli w tym roku przed nami swoistą *duszpasterską mapę drogową*, powtarzając Jego własne słowa: *nawracajcie się i wierźcie w Ewangelię*. On też, Jezus Chrystus, wzywa nas na drogach czasu do pójścia za Nim. Powołuje nas do naśladowania Go, również na drodze rad ewangelicznych. *Wierny jest bowiem Bóg* – mówi nam jeszcze raz św. Paweł – *który powołał nas do wspólnoty z Synem swoim Jezusem Chrystusem, Panem naszym*. Tak, wszyscy, Siostry i Bracia, jesteśmy do tej wspólnoty z Jezusem wezwani i powołani. Wszyscy jesteśmy zaproszeni, aby dzielić z Nim drogę. Ojciec Święty Franciszek ogłaszając, że wraz z rozpoczęciem tegorocznego Adwentu, rozpoczynamy w Kościele również *Rok Życia Konsekwowanego*, przypomina jednak, że mamy w tym właśnie roku *razem dziękować Ojcu* za te nasze Siostry i tych naszych Braci, których *powołał do pójścia za Jezusem w pełnym posłuszeństwie Jego Ewangelii i w służbie Kościołowi oraz wlał w ich serca Ducha Świętego, dającego im radość i sprawiającego, że teraz oni świadczą całemu światu o Jego miłości i Jego miłosierdziu*. Razem więc z osobami życia konsekrowanego z całej naszej archidiecezji, z siostrami i braćmi, z zakonnicami i zakonnikami, z członkami Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, zgromadzonymi w tej Prymasowskiej Bazylice, dziękujemy dziś za dar ich powołania zakonnego i modlimy się o dobre owoce tego czasu, który jest przed nami. Powierzamy Was, Siostry i Bracia, Maryi Niepokalanej, Wniebowziętej Patronce tej świątyni, nawiedzającej w tym roku w kopii cudownego Obrazu Jasnogórskiego, wszystkie wspólnoty zakonne męskie w Polsce. Dlatego od Ojców Franciszkanów, do których ten właśnie Cudowny Wizerunek przybył w miniony piątek, przynieśliśmy Go dziś na naszą wspólną modlitwę do Katedry. Peregrynacja kopii Cudownego Obrazu Matki Boskiej Częstochowskiej po męskich wspólnotach zakonnych, nawiązuje do tych nawiedzin sprzed przeszło pięćdziesięciu laty, zapoczątkowanych wówczas przez Prymasa Tysiąclecia. On sam też, podał wówczas na odwrocie tego obrazu, jakże znamiennej intencję tych nawiedzin: *modlitwę o powołania, albowiem Maryja, która dała światu Syna Bożego, chce dać Synów i Córki w licznych powołaniach, ku radości Waszej, ku chwale Bożej, ku rozrostowi Kościoła Chrystusowego*.

Umilowani w Panu Siostry i Bracia!

Jakże więc bogaty jest tegoroczny Adwent, który jest przed nami, czas naszego wspólnego pielgrzymowania. Jakże piękny jest ten szczególnie dzień roku, który – jak podkreślał papież Franciszek – *pozwala nam wszystkim doświadczać poczucia sensu historii*. Jakże ważna jest ta wspólnota wiary, która w bogactwie naszych powołań, darów i charyzmatów, nas dziś tutaj gromadzi. Spójrzmy na ten czas przez to światło, jakie w swoim Liście Apostolskim do wszystkich osób konsekrowanych, daje nam Ojciec Święty Franciszek. Powołując się w nim na słowa św. Jana Pawła II zawarte w adhortacji apostolskiej *Vita consecrata*, wskazuje nam, że można zobaczyć trzy podstawowe cele *Roku Życia Konsekwowanego*, a mianowicie: *spojrzenie w przeszłość z wdzięcznością, przeżywanie teraźniejszości z pasją i przyjęcie przyszłości z nadzieją*. Sądzę, że również słowo Bożej dzisiejszej pierwszej niedzieli Adwentu, pozwala nam wszystkim, nie tylko więc osobom konsekrowanym, tak właśnie spoglądać również na ten czas, który jest przed nami. Ma on bowiem zawsze wciąż obecne jakby dwa swoiste bieguny ciężkości. Papież Benedykt XVI mówił nam o podążaniu w tym czasie *jakby w dwóch kierunkach*: *: z jednej strony podnosimy nasz wzrok ku ostatecznemu celowi naszego pielgrzymowania w dziejach, którym jest spotkanie z Chrystusem powracającym w chwale, z drugiej niebawem wspominać będziemy ze wzruszeniem Jego narodziny w Betlejem*. A to duchowe podążanie w dwóch kierunkach jednocześnie pozwala nam najpierw, Siostry i Bracia, *spojrzeć w przeszłość*. Ukazuje nam ją pierwsze czytanie, fragment lamentacji Izraela zawarty w księdze proroka Izajasza. Przejmująca modlitwa zanoszona do Boga, aby wyzwolił izraelitów z babilońskiej niewoli, aby przerwał smutny czas wygnania. Miesza się w tej modlitwie świadomość własnych win i oddalenia od Boga z nadzieją, że przecież *Tyś naszym ojcem. Myśmy glinę, a Ty naszym twórcą. My wszyscy dziełem rąk Twoich*. Zawarta jest w tej modlitwie tęsknota za Bogiem. Zawarte pragnienie powtórnego spotkania. Dlatego z głębi uciemnionego i przytłoczonego serca wyrywa się wołanie: *obyś rozdarł niebiosy i zstąpił*. W Adwencie i my je będziemy w modlitwie wielokrotnie powtarzać. I nam bowiem, w naszej sytuacji, osobistej i wspólnotowej, w doświadczeniach naszych słabości i grzechów, trzeba wołać: *przyjdź Panie, albowiem Tyś, Panie, naszym ojcem. Odkupiciel nasz, to Twoje imię odwieczne*.

Siostry i Bracia, Osoby Życia Konsekwowanego!

Wzywając i Was do spojrzenia w przeszłość z wdzięcznością, papież Franciszek zaprasza Was wszystkich w ciągu tego roku łaski do odkrycia waszych korzeni, z których wyrastacie, a więc początków i charyzmatów waszych rodzin zakonnych, aby *podziękować Bogu, który dał Kościołowi, tak wiele darów, czyniąc go pięknym i wyposażonym do każdego dobrego dzieła*. Przypomina jednocześnie w duchu proroka Izajasza z pierwszego czytania, o *wyznaniu z pokorą, a równocześnie z wielką ufnością w Boga, naszej kruchości i słabości*, a nawet w tym opowiadaniu *własnej historii* – jak zachęca papież – *uświadomienie sobie niekonsekwencji czy może nawet zapomnienia niektórych istotnych aspektów charyzmatu*. A wszystko to po to, *Moi Kochani*, aby i z serc Waszych mogło wznieść się to tęskne wołanie: *Tyś, Panie, naszym ojcem, Odkupiciel nasz, to Twoje imię odwieczne* i abyście mogli doświadczyć prawdziwego odrodzenia i na nowo zaczerpnąć mocy od Tego, *Który jest, Który był i Który przychodzi*. Jego mocy tak bardzo nam potrzeba. *Nadzieja bowiem* – tłumaczy papież Franciszek – *nie jest oparta na liczbach czy dziełach, ale na Tym, w którym złożyliśmy nasze zaufanie i dla którego nie ma nic niemożliwego*.

Moi Drodzy!

Spoglądanie z wdzięcznością i tęsknotą w przeszłość, aby było prawdziwie twórcze, musi prowadzić nas do przeżywania teraźniejszości z pasją. To kolejne wezwanie *Roku Życia Konsekwowanego*, ale to także pawłowe przypomnienie z dzisiejszego drugiego czytania. To świadomość, że w naszym życiu i powołaniu Bóg nas w Jezusie Chrystusie – jak pisze Apostoł Narodów – już *wzbogacił we wszystko*. Najpierw – jak wyjaśnia dalej – *we wszelkie słowo i wszelkie poznanie*. Dlatego papież Franciszek stawia Wam, Moi Kochani, a przez Was każdej i każdemu z nas, jakże konkretne pytania: *czy Ewangelia jest dla nas rzeczywiście vademecum na każdy dzień i dla każdej decyzji, do których podjęcia jesteśmy wezwani?* I wyjaśnia dalej, że *nie wystarczy jej przeczytać, nie wystarczy jej rozważać, ale żyć jej słowami*. Jezus żąda od nas jej realizacji, życia jej słowami. Tak mamy z pasją przeżywać naszą teraźniejszość, nasze teraz, nasze tu i teraz na ziemi. Osoby konsekrowane, aby z żarliwą miłością iść do drugich, dzieląc ich radości i smutki, aby zrozumieć potrzeby współczesnych ludzi i na nie odpowiedzieć. I my wszyscy, aby ten jesusowy sposób życia prawdziwie przenikał nasze myślenie i działanie, abyśmy – jak podpowiada Apostoł Paweł – *byli bez zarzutu w dzień Pana naszego Jezusa Chrystusa*.

Umiłowani!

Dzisiejsza markowa Ewangelia kreśli przed nami również perspektywę przyszłości. Mówi przecież: *uważajcie i czuwajcie, bo nie wiecie, kiedy czas ten nadejdzie*. Przyjając przyszłość z nadzieją, to okazywać się w życiu ludźmi czuwania i modlitwy. Czuwanie nie ma nic wspólnego z beczynnością. Mamy bowiem – mówiąc słowami Ewangelii – *podjąć wezwanie do starania się o wszystko i do czekania na powrót Pana*. Może się nawet niektórym wydawać, że są to, tak na pierwszy rzut oka, wzajemnie wykluczające się obowiązki. A jednak – jak ktoś trafnie zauważył – *wielkiego adwentu, jakim jest nasze życie, nie możemy przesiedzieć w poczuciu bezradności, beczynnie*. Bóg bowiem każdemu wyznaczył zajęcie, powierzył staranie o wszystko, co stanowi Jego dom. To wezwanie, które dziś w Ewangelii rozbrzmiewa, zachęca więc i Was, Drogie Siostry i Drodzy Bracia Konsekwowani, abyście – jak to powtórzył za papieżem Benedyktem papież Franciszek – *nie przyłączali się dziś do proroków nieszczęścia, którzy głoszą kres lub bezsensowność życia konsekrowanego w Kościele naszych czasów*, ale kontynuowali Waszą drogę z nadzieją i ufnością w Panu, a także z radością. *Czego szczególnie oczekuję od tego roku łaski życia konsekrowanego* – pytał jeszcze papież Franciszek i sam w pierwszym wskazaniu i w pierwszym punkcie odpowiadał: *oczekuję, aby zawsze było prawdziwe, to co powiedziałem kiedyś: tam, gdzie są zakonnicy, tam też jest radość*. Powtarzając te papieskie słowa, proszę Was i o to się z Wami modłę dziś, tutaj, u grobu św. Wojciecha i za przyczyną Jasnogórskiej Królowej Polski, *jesteście wezwani, by doświadczyć i ukazywać, że Bóg może nappełnić nasze serca i uczynić nas szczęśliwymi*. Czuwajcie więc nad sobą i nad nami! Amen.

Przygotowania do II Kongresu Młodych Osób Konsekwowanych

02.12.2014

Rozpoczęły się przygotowania do II Kongresu Młodych Osób Konsekwowanych. Wydarzenie odbędzie się w dniach 23-26 września 2015 r. na Jasnej Górze, w ramach rozpoczętego w Kościele „Roku Życia Konsekwowanego”.

Kongres odbędzie się równolegle do spotkania młodych osób konsekrowanych z całego świata w Rzymie. Jego hasłem będzie: „Radość konsekracji”, zaś biblijne motto spotkania to: „Aby radość Moja w was była, i aby radość wasza była pełna” (J 15, 11).

Do udziału w Kongresie zaproszone są wszystkie osoby konsekrowane, które nie ukończyły jeszcze 35 roku życia. Liczny udział młodych z różnych instytutów zakonnych i świeckich, ma być szczególną okazją do doświadczenia radości z łaski powołania do życia konsekrowanego oraz – jak zaznaczył Ojciec Święty Franciszek w Liście apostolskim do wszystkich osób konsekrowanych z okazji Roku Życia Konsekwowanego – *zwyczajną drogą komunii, wzajemnego wsparcia, jedności*.

Pierwsze tego rodzaju spotkanie odbyło się w 2001 r. pod hasłem „Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch”, gromadząc ponad 600 osób reprezentujących ponad sto różnego rodzaju instytuty życia konsekrowanego w Polsce.

Za: www.radiomaryja.pl.

Sztafeta modlitwy w klasztorach kontemplacyjnych w Polsce

08.12.2014

W dniu 30 listopada 2014 roku Klasztory Kontemplacyjne w Polsce rozpoczęły Sztafetę modlitwy, którą ogarnąć pragną Kościół i świat. Inicjatywa wpisuje się w obchody Roku Życia Konsekrowanego i trwać będzie nieustannie aż do jego zakończenia.

Wprawdzie siostry klauzurowe zawsze wspierają modlitwą tych, którzy jej potrzebują, jednak teraz modlitwie tej nadają specjalne znaczenie i organizują ją tak, by nie było w niej przerwy. Każdy Klasztor podejmuje modlitwę po kolei, według sporządzonej listy, dzień po dniu, przez cały czas, aż do 2 lutego 2016 roku. Będzie to coś w rodzaju modlitewnego dyżuru, polegającego na trwaniu przed Bogiem w imieniu własnym oraz wszystkich ludzi – dziękowaniu za otrzymane łaski i polecaniu Mu wszystkich spraw – trudnych i radosnych, bolesnych i pięknych – tego, co niesie życie i co objąć można pełną miłości modlitwą.

Dyżur taki, trwający każdorazowo jedną dobę, wypadnie w ciągu roku pięciokrotnie. Z tego też względu intencje modlitewne podzielone zostały na 5 grup:

I seria: dziękczynna, radosna – oparta o radosne tajemnice Różańca świętego, będzie uwielbieniem Boga i dziękczynieniem za dar powołania chrześcijańskiego i kontemplacyjnego oraz za możliwość służenia w ten sposób Bogu i ludziom.

II seria: bolesna – oparta o tajemnice bolesne, połączona będzie z pokutą, postem i wynagrodzeniem za grzechy oraz niewierności osób konsekrowanych, duchowieństwa i wszystkich ludzi; za zło dziejące się w świecie i wszelką nieprawość.

III seria: błagalna – bazująca na tajemnicach chwalebnych, będzie modlitwą w intencji powołań, zwłaszcza do życia konsekrowanego i kapłańskiego, ale także do życia w rodzinie i na wszelkich wyznaczonych przez Boga drogach. Będą też polecane Bogu w modlitwie wszystkie powierzane mniszkom i siostram klauzurowym intencje.

IV seria: nawiązująca do tajemnic światła ukazujących życie Chrystusa na ziemi, będzie skierowaną do Boga prośbą o świętość życia – zarówno osób konsekrowanych i duchownych, jak też wszystkich dzieci Bożych na całym świecie, w Kościele Chrystusowym i poza nim.

V seria: dziękczynna – będzie modlitwą za Kościół, a zwłaszcza o owoce Roku Życia Konsekrowanego.

Sztafeta polskich mniszek jest inicjatywą równoległą do Światowego łańcucha modlitw w klasztorach, rozpoczynającego się 8 grudnia 2014 z inicjatywy Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego w 8 grudnia 2014 r. Siostry pragną wziąć udział również w tym „Łańcuchu”. Będą też, jak zawsze służyły Kościołowi swoją zwyczajną modlitwą i codzienną ofiarą ukrytego w klauzurze życia. Wierzą głęboko, iż w Roku Życia Konsekrowanego Pan Bóg uczyni tę modlitwę szczególnie owocną.

Za: www.klauzura.katolik.pl.

P. Saverio Cannistrà, Przełożony Generalny na Boże Narodzenie 2014*Communicationes* – 24.12.2014

W tajemnicy Bożego Narodzenia Bóg prosi człowieka o przyjęcie. Puka do drzwi naszego domu, naszego świata, naszego codziennego dzieła życia: chce wejść, zająć miejsce tam, gdzie jesteśmy, wziąć nasze sprawy, nasze myśli, nasze uczucia, tak jak robi to każde ludzkie dziecko gdy przychodzi na świat, każdy gość (chciany czy niechciany), który pojawia się w naszym domu. Człowiek zawsze prosi drugiego człowieka, by ten zrobił mu miejsce i ofiarował mu czas: bez tego nie może żyć. Cudem Bożego Narodzenia jest właśnie to: jeśli Bóg staje się człowiekiem, to Bóg potrzebuje, by człowiek się Nim zaopiekował. To, jakkolwiek paradoksalne i sprzeciwiające się jakiegokolwiek idei naturalnej czy filozoficznej Boga, pozostaje jednak zrozumiałe. Tym natomiast, co być może wydaje się trudniejsze do pojęcia jest to, że owo przyjęcie stanowi także definicję zbawienia człowieka. Człowiek zbawia się w momencie, w którym podejmuje opiekę nad Bogiem. Przyjmując Boga, który stał się człowiekiem, człowiek przyjmuje siebie samego, przyjmuje siebie w najprawdziwszy i najbardziej radykalny sposób, potrafi w końcu miłować siebie.

Tak, ponieważ problemem jest, że człowiek tak naprawdę siebie nie miłuje i tak naprawdę nie troszczy się o siebie. Kiedy w Ewangelii Łukasza czytamy, że „nie było dla niego (dla nich) miejsca w gospodzie”, lub u Jana, że „przyszło do swojej własności, a swoi go nie przyjęli”, to tak naprawdę mówi się tu o człowieku. To jest pierwsze i podstawowe światło Bożego Narodzenia: odkrywamy, że w naszym życiu i w naszych miejscach zamieszkania, w naszych umysłach i w naszych sercach, nie ma miejsca dla nas samych, dla tego kim naprawdę jesteśmy, dla owego nieustannego dynamizmu jakim jest człowiek, dla jego nieskończonego potencjału miłowania. Wszystko już jest zajęte, wszystko zarezerwowane, trochę jak nasze agendy czy nasze kalendarze przed tym jeszcze nim zacznie się nowy rok.

A z czego uczyniony jest ten człowiek, który prosi nas o wejście i znalezienia miejsca w nas? Wydaje mi się, że Słowo Boże, gdy czytamy je pomiędzy linijkami, dostarcza nam niemało elementów, by odbudować jego fizjonomię i zrozumieć jego naturę.

Pierwszym elementem jest czas. Jest to człowiek, który uczyniony jest z czasu, który potrzebuje czasu. Potrzebuje prawie rok, by nauczył się chodzić, więcej niż rok, by nauczył się mówić, a potem następnych lat, by nauczył się czytać, pisać, pracować... Jezus spędza trzydzieści lat w Nazarecie, wzrastając w latach, mądrości i łasce. Wiele dni, miesięcy, lat, które nie są podobne jeden do drugiego, ale są krokami po sobie następującymi, i jeden jest konsekwencją drugiego. Czas się nie powtarza, idzie naprzód, my mówimy „nieubłaganie”, a właśnie nie: idzie naprzód dobroczynnie, zdrowotnie. Zastanawiam się czy mamy jeszcze poczucie czasu istnienia, jego „rozpościerania się”, które w rzeczywistości jest otwarciem drogi, czy też jesteśmy zaciśnięci w chwili, w wielu chwilach, każda podobna do drugiej, bez postępu, bez orientacji, każda nakładająca się na drugą.

Spieszmy się, by zobaczyć wyniki, by osiąść dobra przemijające, które w rzeczywistości są tylko ulotnymi obrazami, wykonanymi z tego samego materiału co marzenia. Bóg stając się człowiekiem prosi nas, byśmy przyjęli człowieka z jego czasem, z jego powolnym wzrostem i dojrzewaniem.

Bóg, który wchodzi w nasze życie jest także człowiekiem mającym w sobie przestrzenie i wewnętrzne pejzaże. Narodzenie Jezusa otoczone jest szeregiem doświadczeń przeżytych w samotności i we wnętrzu. Ewangelie mówią o aniołach, czyli o nowinach, które docierają do Maryi będącej w oczekiwaniu, do Józefa stawiającego sobie pytania, do pasterzy czuwających w nocy. O wszystkich tych osobach mówi się, że odkryli inną rzeczywistość, ukrytą przed oczami świata, ale rodzącą życie, światło, nową nadzieję. „Byli pełni radości i Ducha”, jak mówi Ewangelia Łukasza. Radość i Duch wychodzą z wnętrza, jak ze źródła bijącego z głębi skały. Człowiek uczyniony jest z tej skały: jest w nim coś bardzo trwałego, bardzo twardego. Ale czy jest jeszcze przestrzeń dla tej trwałości w naszym świecie, który już przyzwyczailiśmy się określać „płynnym”? Chcemy być stali? Chcemy tak naprawdę wytrzymać wichry i prądy ciągłych napięć, rozproszeń, pokus? A może nas przeraża zakotwiczenie, podczas gdy wszystko wydaje się zmierzać ku błogiemu dryfowi? Tymczasem wiara to stałość, wierność to stałość, pokój to stałość, nie w sensie inercji czy cmentarnej bezwładności, ale w sensie zakorzenienia się w głębi czegoś, co pozostaje prawdziwe, trwałe i niezawodne, pomimo wszystko. Jest to Słowo, Logos od którego pochodzimy, ale „świat go nie poznał”. Zbyt wiele słów, zbyt wiele znaczeń, zbyt wiele rajów nas przyciągających.

I wreszcie ten człowiek, który prosi nas, byśmy go przyjęli i rozpoznali jest uczyniony z ciała: Słowo stało się ciałem. Tak mówi Ewangelia Jana. Nie mówi: stało się człowiekiem, ale stało się ciałem, chociaż wie, że ciało oznacza coś zniszczalnego, słabego, kruchego. Ciało czuje zimno i ciepło, czuje głód i pragnienie, czuje zmęczenie i senność. Ciało czuje pragnienia i pasję. Ciało drży, trzęsie się, krwawi. Ale otrzymuje także pieszczoty i uściski, ogrzewa się przy ogniu i cieszy się morską bryzą, namaszczone jest pachnącymi olejami i zawijane w lniane płótno. Ciało nie jest rzeczywistością, którą bierze się pod uwagę tylko w zakresie wiedzy medycznej czy namiętności erotycznej. Ciało to ja: to moje odczuwanie, moje reagowanie na świat w którym żyję, moja ziemską kondycja, przed którą staramy się bronić, gnostycznie uciec. Mówimy już o człowieku czy społeczeństwie *postludzkim* lub *postśmiertelnym*, dążąc do ideału człowieka-maszyny, której fragmenty mogą być wymieniane czy przekształcane. Być może nie zdajemy sobie sprawy z tego jak bardzo ta wizja w sposób niezauważalny opanowuje nasze umysły, każdego dnia oddalając nas coraz bardziej od ciała cielesnego, z którego jesteśmy uczynieni i które strzeże naszego najprawdziwszego bytu. Ponieważ to ciało jest prawdziwym podmiotem życia duchowego, i nie bardziej od tajemnicy Wcielenia nam o tym nie przypomina i nie każe nam o tym rozważać. Nie pogardzajmy ciałem, nie stawajmy się gnostykami, w przeciwnym razie wraz z ciałem utracimy też ducha. To ciało Chrystusa składane jest w nasze ręce, byśmy je przyjęli i wraz z nim przyjęli również nasze ciała, z ich historią, z ich ranami, z ich emocjami, z ich kruchością. Ciała, które proszą nas, byśmy się o nie troszczyli nie tylko chodząc do lekarza, ale słuchając ich dogłębnie, żyjąc i smakując dogłębnie prawdy naszego bycia w świecie.

Właśnie po to Bóg przyszedł na świat, byśmy się nauczyli w nim żyć, w prawdzie i łasce, bez ucieczek, ale też bez kajdan: wolni, tak jak tylko ludzie mogą się stać wolnymi, gdy uczą się prawdziwie ludzkiego bycia.

Tłumaczenie z włoskiego:
o. Grzegorz A. Malec ocd

List Definitorium Generalnego n. 23

+ 28 grudnia 2014

Drodzy bracia i siostry w Karmelu:

POKÓJ!

Piszemy do Was w święto Świętej Rodziny z życzeniem, by święta bożonarodzeniowe trwały w radości i pokoju w obecności Pana, który przyszedł nas zbawić. Jako rodzina terecjańska oddajmy w ręce Jezusa, Maryi i Józefa nasze pragnienia i nadzieje stawania się coraz bardziej braćmi i siostrami zdolnymi do dzielenia się życiem i doświadczeniem Boga w celu wzajemnego ubogacania się.

Definitorium Generalne zebrało się w dniach 16-21 grudnia. Jak to jest w zwyczaju, spotykamy się co sześć miesięcy z Radą Generalną O. Carm, dlatego dzień 15 grudnia poświęcony był temu spotkaniu. Ustalono, że obaj Ojcowie Generalowie napiszą wspólny list poświęcony rokowi życia konsekrowanego. Podzieliliśmy się wynikami kolekty na prace mające na celu utrzymanie wykopalisk archeologicznych Wadi Es Siah; odpowiedź konwentów, klasztorów i Stowarzyszeń Mniszek była zadowalająca, choć jeszcze brakuje danych z niektórych Prowincji; kontynuujemy dalej kampanię uwrażliwiania na tę cenną własność związaną z naszymi korzeniami.

O. Emilio przedstawił działania związane z Jubileuszem, natomiast obaj Przełożeni Generalni podsumowali ważniejsze sprawy poruszone podczas ostatniego zebrania Unii Przełożonych Generalnych. Zostaliśmy również poinformowani o procesie rewizji Konstytucji ze strony O. Carm. Wspólny braterski obiad w naszej Kurii Generalnej zamknął to zebranie.

Dnia 16 grudnia rozpoczęliśmy nasze prace od relacji O. Saverio na temat działań Komisji przygotowawczej do Kapituły Generalnej, która zebrała się w dniach 17-22 listopada w naszej Kurii. Podczas zebrania opowiedziano się nie za „instrumentum laboris” przeznaczonym do zapoznania się przed Kapitułą, ale za przedstawieniem dokumentu, który byłby dyskutowany i analizowany w auli przez wszystkich Ojców kapitularnych. Następnie cały materiał przedyskutowany będzie przesłany do wspólnot, tak, by one mogły go ocenić i wzbogacić swoimi uwagami.

W ten sposób tematyka zaproponowana podczas Definitorium Nadzwyczajnego w Korei, które może być ujęta jako wezwanie „do pogłębienia istotnych elementów naszej tożsamości charyzmatycznej, wcielonej w Kościele i w dzisiejszym świecie” będzie mogła być lepiej zgłębiona w czasie, na jaki zasługuje. Komisja zbierze się ponownie w Rzymie w dniach 22-26 marca 2015, by zredagować dokument-bazę dla Kapituły generalnej, który w przyszłości zaprezentujemy.

Podjęliśmy także niektóre kwestie typu technicznego jeśli chodzi o Kapitułę, takie jak zatwierdzenie regulujących ją norm, organizację codziennej liturgii, możliwość goszczenia zaproszonych (kto i kiedy) ze szczególnym odniesieniem do naszych sióstr Karmelitanek bosych i do naszych braci nie kleryków, itd.

Podjęty został również temat Instytutu Historycznego i przeniesienia do Terezjanum Wydawnictwa Edizioni OCD, które należą do Konferencji włoskiej Prowincjałów.

O. Roman Gambalunga przedstawił swoją działalność Postulatora Zakonu: wiele jest otwartych spraw na poziomie diecezjalnym czy w Stolicy Świętej. Ostatnio został zatwierdzony cud przyznawany Błogosławionej Marii od Jezusa Ukrzyżowanego (Mała Arabka), jak również ten małżonków Martin, rodziców św. Tereski; czekamy na dokument z datami tych dwóch kanonizacji. Z pomocą wyspecjalizowanego technika O. Roman przygotowuje specjalną stronę internetową postulacji generalnej, informującą o postępie toczących się procesów. Jego działalność obejmuje też podróże, jak choćby ostatnia do Paragwaju gdzie promował sprawę beatyfikacji i kanonizacji Marii Felicji od Najświętszego Sakramentu (Chiquitunga).

Także O. Jean Joseph Bergara, prokurator generalny, przedstawił swoją pracę i sprawy, które toczą się w różnych kongregacjach watykańskich.

Pan Juan Borrego, Sekretarz generalny ds. komunikacji, pochylił się z nami nad funkcjonowaniem tego ważnego sektora w czasie sześćdziesięciu lat i zastrzegł, że przekaże bardziej kompletne dane najbliższej Kapituły Generalnej. Zamierza również nawiązać kontakt przed Kapitułą ze wszystkimi Delegatami ds.

informacji z poszczególnych okręgów Zakonu, by uzyskać ocenę i uwagi co do ulepszenia strony w przyszłym sześcioleciu. Nie uznaliśmy za konieczne rozsyłanie formalnego kwestionariusza w tej sprawie, jednak zachęcamy Rady poszczególnych okręgów do rozważenia tego tematu przed marcem bieżącego roku, wskazując aspekty pozytywne i negatywne oraz wytyczne dla szybszej i kompletnej informacji Zakonu. Można przysyłać sugestie bezpośrednio na adres ocdinform@gmail.com; dotyczy to także naszych mnichów i Świeckiego Zakonu.

Nasz webmaster, O. Johnny Paulose uda się na krótko do Hiszpanii, by nawiązać ściślejsze kontakty z firmą odpowiedzialną za stronę internetową, w celu lepszego poznania dynamiki i funkcjonowania, a także przekazania sugestii, które uważa za niezbędne dla swojej wydajniejszej pracy.

O. Attilio Ghisleri, jak to jest w zwyczaju, przedstawił Definitorium sprawozdanie ekonomiczne. Przedstawiając szczegółowe dane zwrócił uwagę na to, że niektóre Prowincje i Okręgi nie odprowadziły kontrybucji rocznej do centrum Zakonu, co jest przewidziane przez Normy Wykonawcze. Świadomi jesteśmy, że wciąż trwa trudna ogólna sytuacja ekonomiczna i że istnieją realne trudności w udzielaniu tej pomocy, ale zachęcamy Wyższych Przełożonych do zweryfikowania tego czy w 2014 roku została przekazana kontrybucja. Z Waszą pomocą Zarząd generalny Zakonu, poza zaradzaniem własnym wydatkom bieżącym, mógł interweniować finansowo w ośrodkach formacyjnych, w niektórych prowincjach przeżywających trudności, w klasztorach znajdujących się w pilnej potrzebie i po klęskach naturalnych. Bez tych ofiar nasza zdolność do odpowiedzi na podobne sytuacje kryzysowe wydaje się bardzo niska.

Br. Fausto Spinelli, ekonom Delegatury Izraela, wyjaśnił trudną sytuację jaka powstała wokół projektu *Stella Maris*, który został powtórnie przemyślany i okrojony w sposób realistyczny według możliwości i potrzeb Zakonu. Zostanie przyjęta wolniejsza metoda pracy i przy pomocy doradców technicznych będzie się dążyć do lepszego zaplanowania prac. Poinformował nas także o rzeczywistości ekonomicznej Delegatury, jak również o projekcie remontu Wadi Es Siah.

Po wizycie Ojców Roberta Paul i Rogera Tshimanga w konwencie Chevremont (Belgia), Definitorium generalne postanowiło poprosić Radę Delegatury Kongo o opinię odnośnie ewentualnego zamknięcia tego konwentu.

W celu wzmocnienia obecności Zakonu w Kamerunie O. Generał zwrócił się o pomoc do Prowincji Awiniońsko-Akwitańskiej i Genuieńskiej. Odpowiedź była pozytywna i tak do tej misji zostali włączeni Ojcowie Marco Gazzoli i Marie-Joseph Dol; jesteśmy bardzo wdzięczni tym Ojcom za ich dyspozycyjność, a Przełożonym za ich hojność.

Otrzymaliśmy dobre wieści o fundacjach nowych klasztorów karmelitanek w Azji, Madagaskarze i Ameryce Łacińskiej. Upoważniliśmy prowincję South Kerała do przyjęcia parafii w Khawlailung, w północno-wschodnich Indiach, w obszarze blisko Bangladeszu i Birmy, które mają bardzo wysoki procent katolików.

Na zakończenie O. Emilio Martinez poinformował nas o ostatnich wydarzeniach Jubileuszu 500-lecia, szczególnie o sukcesie duszpasterskim światowej pielgrzymki św. Teresy, „Camino de Luz”, która przyjmowana jest we wszystkich odwiedzanych miejscach z wielkim entuzjazmem.

Życzymy szczęśliwego roku terezańskiego, z wieloma obchodami na cześć naszej Świętej Matki, której powierzamy się z braterską miłością.

Wasi bracia:

O. Saverio Cannistra, Przeł. Generalny,
O. Emilio J. Martinez, O. Albert Wach,
O. Augustine Mulloor, O. Robert Paul
O. Marcos Juchem, O. George Tambala
O. John Grennan

Tłumaczenie z włoskiego: o. Grzegorz A. Malec

Zatwierdzenie cudu do kanonizacji bł. Marii od Jezusa Ukrzyżowanego OCD

Jak podało Biuro Prasowe Stolicy Apostolskiej, 6 grudnia br. Ojciec Święty Franciszek, podczas audiencji udzielonej kard. Angelo Amato SDB, prefektowi Kongregacji spraw Kanonizacyjnych, zatwierdził kilka dekretów dotyczących spraw beatyfikacyjnych i kanonizacyjnych. Wśród nich znajduje się dekret stwierdzający kanoniczne uznanie cudu niezbędnego do kanonizacji bł. Marii od Jezusa Ukrzyżowanego (Miriam Baouardy), karmelitanki bosej z Betlejem, zwanej potocznie „Małą Arabką”.

Bł. Maria urodziła się 5 stycznia 1846 r. w Abellin w Galilei. W 1867 r. wstąpiła do klasztoru w Pau we Francji, skąd wkrótce wyjechała na fundację Karmelu w Mangalore w Indiach. Po kilku latach wróciła do Francji, by w 1875 r. powrócić do swej umiłowanej Ziemi Świętej i założyć klasztor w Betlejem. Doświadczała wielu przeżyć nadprzyrodzonych. Zmarła 26 sierpnia 1878 r., licząc zaledwie 33 lata. Do chwały ołtarzy poprzez beatyfikację wyniósł ją św. Jan Paweł II 13 listopada 1983 r. w Rzymie.

Do kanonizacji bł. Marii potrzeba jeszcze autoryzacji ze strony konsystorza kardynałów, który zwoła Ojciec Święty. Otrzymawszy taką autoryzację, Namiestnik Chrystusa wyznacza datę i miejsce kanonizacji.

Ciesząc się ze zbliżającej kanonizacji założycielki Karmelu w Betlejem, otaczajmy modlitwą siostry karmelitanki bose tego klasztoru, wśród których są przecież nasze rodaczki wspierające personalnie miejscową wspólnotę i prosimy o pokój w Ziemi Świętej – ojczyźnie bł. Marii.

o. Szczepan T. Praśkiewicz OCD

Za: karmel.pl

Teresa z Avila w dialogu z Afryką

Communicationes n. 270 – 9.12.2014

Słowami przywitania O. George Tambala, definitora generalnego ds. Afryki, zainaugurował Kongres Terezański dla Afryki. O. Tambala zapewniał, że „jest to najważniejsze wydarzenie naukowe w roku Jubileuszowym św. Teresy na kontynencie afrykańskim, ponieważ uzupełnia i poszerza interesujący horyzont zaprezentowany do tej pory przez kongresy i sympozja realizowane na poziomie lokalnym”.

Kongres odbył się w Nairobi, w Kenii. Został zaprogramowany przez przełożonych anglofońskich i frankofońskich i jest owocem historycznej współpracy. Celem było położenie fundamentów pod nowy program studiów terezańskich w Afryce, z nadzieją, że rodzina karmelitańska tu obecna zaoferuje ważny i nowy wkład jeśli chodzi o znajomość i propagowanie duchowości świętej Teresy. Akta kongresu zostaną opublikowane w ciągu bieżącego roku.

Kongres rozpoczął się konferencją o. Emilio Martinez, wikariusza generalnego Zakonu, który przedstawił główne cele obchodów Jubileuszu. Według wikariusza Jubileusz ma za zadanie poznanie osoby i nauczania Teresy mówiącej o drodze zjednoczenia z Bogiem poprzez modlitwę i życie braterskie. Po południu o. Emmanuel J. Nnadozie, Nigeryjczyk, wygłosił interesującą konferencję na temat istotnych elementów charyzmatu terezańskiego wychodząc od perspektywy afrykańskiej.

W drugim dniu Kongresu bohaterkami były kobiety: siostry Collete Marie i Domitille, karmelitanki bose z Rwandy i Wybrzeża Kości Słoniowej. Zaprezentowały wizję świętej Teresy w perspektywie kobiecej. O. Zacharie Igirukwayo wygłosił następnie konferencję interkulturalną: droga proponowana przez świętą Teresę w Zamku wewnętrznym według afrykańskich obrzędów inicjacyjnych.

W swoim wystąpieniu o. Reginaldo Cruz, misjonarz ksawerianin przebywający w Kenii, mówił o afrykańskich modelach świętości, w szczególności tych, jakie proponuje Karmel Terezański.

Następnie, na forum ogólnym został podjęty temat płodności charyzmatu Teresy i możliwości jego wcielenia w ducha i w kulturę Afryki.

Ostatni dzień prac Kongresu rozpoczął się interesującą konferencją o. Jerome Paluku, w której przedstawił w sposób wyczerpujący podstawy ducha misyjnego Zakonu karmelitańskiego związane z charyzmatem terezańskim.

O. Thomas Otonga, karmelita kenijski, zamknął prace Kongresu konferencją „Teresa od Jezusa i Afryka. Dialog czy monolog?”. O. Otonga podkreślił klucze kulturowe mogące ułatwić asymilację przesłania terezańskiego na kontynencie, w przekonaniu, że może ono pomóc w dziele ewangelizacji

Serdeczne podziękowania organizatorom, Ojcom Stevenowi Payne, Marii Josephowi Dol i Georgowi Tambala, jak również Prowincjom europejskim i północnoamerykańskim Karmelitów Bosych, Karmelitankom Bosym Prowincji Navarra (Hiszpania) i Fundacji Jubileuszu 500-lecia za sfinansowanie Kongresu.

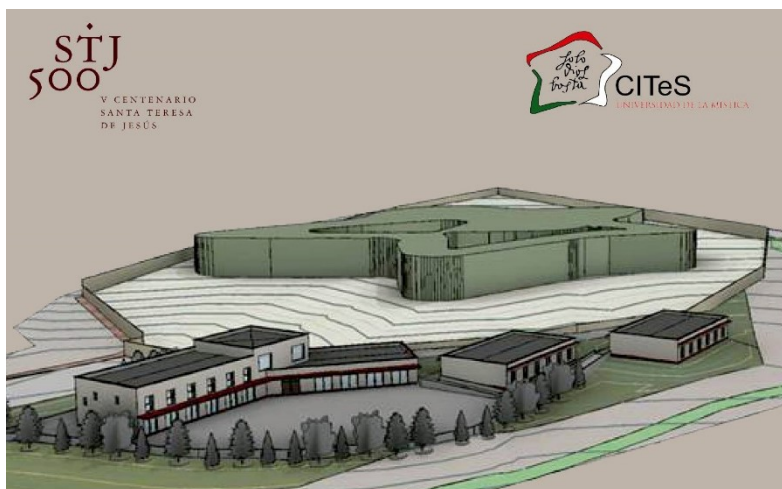
Międzynarodowe Centrum Studiów Terezańskich w Awila otworzy w 2015 „Międzynarodowe Centrum młodego pielgrzyma”

Communicationes n. 272 – 20.12.2014

W Międzynarodowym Centrum Studiów Terezańskich w Awila został już wmurowany kamień węgielny pod obiekt, który już w roku 2015 – według zamiarów inwestora – stanie się „Międzynarodowym Centrum młodego pielgrzyma”. Chodzi o inicjatywę Zakonu Karmelitów Bosych wychodzącą naprzeciw potrzebom ofiarowania większej uwagi młodzieży.

Według Dyrektora Międzynarodowego Centrum Terezańsko-Sanjuanistycznego, O. Javiera Sancho, projekt ten „we właściwym czasie odpowiada na to, co Teresa od Jezusa może ofiarować dzisiejszemu młodemu człowiekowi”. Pomyślany jest jako miejsce gdzie młody człowiek będzie mógł znaleźć przestrzeń, podporę i orientację samego siebie, by mógł się otworzyć na swoje wewnętrzne bogactwo, i odkryć autentyczne wartości. Jednym słowem jest to „miejsce spotkania z drugim i oaza celebrowania własnego życia”, powiedział O. Sancho. Centrum będzie otwarte zarówno dla grup zorganizowanych, jak też dla osób indywidualnych pragnących znaleźć odpowiednie miejsce dla skupienia, modlitwy i refleksji.

To Centrum dla młodych pielgrzymów składać się będzie z dwóch budynków mieszkalnych, dla 48 osób każdy, i jednego budynku centralnego, który będzie zawierał różne lokale funkcyjne, jadalnię, kuchnię, sale konferencyjne, kaplicę, recepcję, itd. Przewidziana jest także przestrzeń na parking, a także na кемping. Projekt przewiduje możliwość rozbudowy obiektu w przyszłości.

Czwarte Spotkanie Młodego Karmelu Iberyjskiego w Medina del Campo (Valladolid)

Communicationes n. 272 – 20.12.2014

W dniach od 6 do 8 grudnia miał miejsce zjazd Młodego Karmelu Półwyspu Iberyjskiego w Medina del Campo (Valladolid). Hasłem spotkania był motyw: „Mocni przyjaciele Boga”.

Dnia 6 grudnia zorganizowana została gra miejska (tzw. gymkhana). W każdym miejscu terezańsko-sanju-anistycznym tego miasta ustawiona była jakaś osoba-postać związana z życiem Świętej Teresy, która proponowała uczestnikom gry jakieś zadanie do wykonania. Wieczorem odbyło się wspólne czuwanie modlitewne.

W niedzielę, 7 grudnia, O. Luis Hernandez ocd, zaproponował konferencję na temat „Teresa i misje”, po której nastąpiła konwersacja na temat hasła „Mocni przyjaciele Boga” przeprowadzona przez grupę młodzieży Młody Karmel Walencji – dla najmłodszych, a przez O. Francisco Sanchez Oreja ocd – dla starszych. Eucharystia była sprawowana w kaplicy, w której Święty Jan od Krzyża odprawił swoją pierwszą Mszę świętą. Po południu miało miejsce forum kinowe, a wieczorem odbyło się czuwanie w wigilię uroczystości Niepokalanego Poczęcia, zakończone koncertem Rogelio Cabado, koordynatora muzycznego i duszpasterskiego Jubileuszu 500-lecia urodzin św. Teresy.

W uroczystość Niepokalanego Poczęcia, 8 grudnia, spotkanie zostało zamknięte przez odprawienie uroczystej Eucharystii w klasztorze Karmelitanek Bosych w Medina del Campo.

“Droga Światła” pokazuje jaką cieżą cieszy się Św. Teresa w USA i w Azji

Communicationes n. 273 – 31.12.2014

Etap “Drogi Światła” w Stanach Zjednoczonych wzbudził ogromne zainteresowanie nie tylko wśród wspólnot karmelitańskich w San Antonio (Texas) i w San Francisco (Kalifornia), ale także w północno-amerykańskich środkach komunikacji społecznej, między innymi w popularnych sieciach telewizyjnych Fox News i Ksat. Odnotowano szerokie echo wokół tej historycznej peregrynacji karmelitańskiej, której organizatorzy byli po wielokroć proszeni o udzielenie wywiadów.

W Korei “Droga Światła” została przyjęta przez konferencję prasową, w której brał udział także Nuncjusz Apostolski. Po niej celebrowana była uroczysta Eucharystia przy uczestnictwie wielkiej rzeszy wiernych.

Także w Taipei (Tajwan), w jednej z największych parafii, jaką prowadzi Zakon karmelitański w Azji, celebrowana była uroczysta Msza święta z Nuncjuszem Apostolskim, trzema biskupami, 22 kapłanami i ponad 1200 wiernych.

W Indonezji relikwia terezańska (kij podróżny św. Teresy) została przyjęta w Bajawa tańcami folklorystycznymi według lokalnej tradycji. Odbyła się procesja ulicami miasta aż do domu Nowicjatu gdzie, w obecności wielkiego tłumu, miały miejsce momenty modlitwy i celebracje liturgiczne.

By szerzej spojrzeć na peregrynację “Drogi Światła” odwiedzić można stronę internetową, zawierającą zdjęcia i wideo:

www.stj500.com/caminodeluz

Kolekta na Wadi es-Siah osiągnęła 100.000 euro

P. Attilio Ghisleri

Podczas spotkania, które odbyło się latem 2014 roku pomiędzy Radą Generalną Zakonu Karmelitów i Definitorium Generalne Karmelitów Bosych została podjęta decyzja o ogłoszeniu nadzwyczajnej kolekty we wszystkich wspólnotach rodziny karmelitańskiej w celu wsparcia restauracji i konserwacji ruin pierwszego klasztoru karmelitańskiego Wadi es-Siah na Górze Karmel w Izraelu.

W Karmelu bosym kolekta ta, dzięki hojności bardzo wielu wspólnot, osiągnęła sumę 100.000 euro.

Od czasu ostatniej restauracji, której dokonano w latach siedemdziesiątych, zarówno resztki pierwszego klasztoru, jak i wspaniałe otoczenie naturalne, które go otacza, uległy postępującej degradacji. Pieniądze z kolekty zostaną użyte do przeprowadzenia specjalistycznych pilnych prac konserwacyjnych struktury klasztoru, by zapewnić ochronę miejsca jak również zrealizować odpowiedni dostęp dla pielgrzymów, którzy docierają tam z Góry Karmel, by pomodlić się i medytować na miejscu, gdzie żyli pierwsi eremici w pobliżu źródła Eliasza.

Oczywiście, wszystkie prace zostaną zrealizowane po otrzymaniu pozwoleń wymaganych przez kompetentne władze miasta Hajfa.

W naszej Warszawskiej Prowincji, w trakcie kolekty na restaurację ruin Wadi es-Siah, zebraliśmy w sumie 23 302 PLN. Serdeczne podziękowania dla tych wspólnot braci, mniszek i OCDS, które odpowiedziały na apel Zarządu Generalnego!

Pisma świętej Teresy i świętego Jana od Krzyża przetłumaczone na chiński

Communicationes n. 273 – 31.12.2014

Dzieła Świętej Teresy od Jezusa (Księga życia i Droga doskonałości) i świętego Jana od Krzyża (Droga na Górę Karmel i Noc ciemna) zostały przetłumaczone i wydrukowane w Tajwanie w uproszczonym języku chińskim.

Do zrealizowania tego dzieła zostało wyznaczone Wydawnictwo katolickie Xinde di Shijiazhuang.

Inicjatywa ta stanowi część projektów promowanych przez Centrum Zakonu Karmelitów Bosych z okazji Jubileuszu 500-lecia narodzin Świętej Teresy od Jezusa.

“Fundacja Jubileuszu 500-lecia” i CITEs odegrały fundamentalną rolę w urzeczywistnieniu tego projektu. Siostra Chiara Jiang, należąca do Misjonarek z Berriz, była główną jego promotorką i koordynatorką inicjatywy.

Spotkanie Rad Prowincjalnych Prowincji Warszawskiej i Krakowskiej

Dnia 17 grudnia 2014 roku, w klasztorze w Warszawie odbyło się doroczne spotkanie Rad Prowincjalnych Prowincji Krakowskiej i Warszawskiej Karmelitów Bosych. Uczestniczyli w nim członkowie Rady Prowincjalnej Prowincji Krakowskiej: o. prowincjał Tadeusz Florek, o. Łukasz Kasperek, o. Andrzej Ruszała, o. Piotr Nyk, o. Jarosław Janocha oraz członkowie Rady Prowincjalnej Prowincji Warszawskiej: o. prowincjał Łukasz Kansy, o. Szczepan Maciaszek, o. Serafin Tyszko i o. Jakub Kamiński.

Pierwszą część spotkania poświęcono weryfikacji i uaktualnieniu ustaleń podjętych na spotkaniu Rad Prowincjalnych w dniu 05 grudnia 2013 roku w Krakowie.

W związku z Jubileuszem 500-lecia Narodzin św. Teresy od Jezusa:

- Ostatecznie potwierdzono ideę zorganizowania w Wadowicach, w dwóch turach, rekolekcji dla wszystkich zakonników obu Prowincji, w terminach: 13-18 kwietnia 2015 i 31 sierpnia-05 września 2015.
- Dnia 22 marca 2015 w kościele Karmelitów bosych w Przemyśle zostanie odprawiona uroczysta Msza święta z okazji Jubileuszu Terezańskiego. Uroczystość będzie transmitowana przez TVP Polonia o godzinie 13.00.
- Dnia 28 marca 2015 w kaplicy Karmelitów bosych w Warszawie, w dzień Urodzin św. Teresy od Jezusa, odprawi uroczystą Eucharystię Ks. Kardynał Kazimierz Nycz.
- Na Jasnej Górze, 29 maja 2015, będzie miało miejsce całonocne czuwanie dla całego Laikatu karmelitańskiego w Polsce.
- Radio Maryja i Telewizja Trwam przeprowadzą z okazji Jubileuszu Terezańskiego transmisję Mszy świętej oraz rozmów niedokończonych z kościoła Karmelitów bosych we Wrocławiu dnia 28 września 2015.
- Uroczysta Msza święta z okazji ogólnopolskiego zamknięcia Roku Jubileuszowego św. Teresy od Jezusa będzie sprawowana, pod przewodnictwem Nuncjusza Apostolskiego w Polsce, abpa Celestino Migliore, dnia 18 października 2015, o godz. 13.00 w kościele Karmelitów bosych w Poznaniu. Uroczystość będzie transmitowana przez TVP Polonia.
- Uroczystość zamknięcia Roku Terezańskiego w Poznaniu zostanie poprzedzona ogólnopolskim Sympozjum poświęconym św. Teresie od Jezusa w dniach 15-17 października 2015.
- Rozmawiano o Wystawie na temat św. Teresy, jej życia, dzieła i nauczania oraz o możliwościach wykorzystania jej w ośrodkach obu Prowincji. Rozważano także możliwość propagowania postaci i nauczania Świętej poprzez skierowanie do biskupów i duszpasterzy propozycji przeprowadzenia rekolekcji lub dni skupienia poświęconych św. Teresie od Jezusa.

Zdecydowano, że najbliższe spotkanie formacyjne braci zakonnych obu Prowincji odbędzie w Gorzędzieju w dniach 15-18 czerwca 2015. Natomiast w roku 2016 spotkanie takie będzie zorganizowane w Prowincji Krakowskiej.

Jeśli chodzi o cykliczne spotkania kleryków i braci juniorystów obu Prowincji: w roku 2015 odbędzie się w ramach spotkania europejskiego w Awili. Natomiast w roku 2016 spotkanie zorganizowane zostanie w Prowincji Krakowskiej (dwa pełne dni).

Zastanawiano się nad możliwością organizowania rocznych rekolekcji wspólnych dla obu Prowincji. Podjęto również tematykę ewentualnego zjednoczenia sił obu Prowincji w celu stworzenia jednej wspólnej strony internetowej, jako wspólnego portalu karmelu bosego w Polsce. □

[OGAM]

Z POSIEDZENIA RADY PROWINCJALNEJ (SESJA CZWARTA)

W dniach 17-18 grudnia 2014 roku, w naszym klasztorze w Warszawie odbyło się czwarte posiedzenie Rady Prowincjalnej. Rada zajęła się m. in. Następującymi sprawami:

- Omówione zostało spotkanie Rad Prowincjalnych obydwu polskich prowincji Karmelitów Bosych, które miało miejsce bezpośrednio przed obecnym spotkaniem Rady Prowincjalnej. Osobny komunikat z tego spotkania zostanie opublikowany w późniejszym terminie.
- Przeanalizowano i zatwierdzono porządki dnia klasztorów w Poznaniu, Łodzi, Zamartem, Gorzędzieju i w Rzymie.
- Ojciec Prowincjał przedstawił Radzie komunikaty z dwóch posiedzeń Rady Delegatury Prowincjalnej na Białorusi, które odbyły się 14 listopada w Naroczy i 01 grudnia 2014 roku w Mińsku.
- Zostały omówione aktualne sprawy personalne.
- Omówione zostały niektóre sprawy związane z działalnością Wydawnictwa „Flos Carmeli” w Poznaniu. Rada Prowincjalna zleciła prezesowi Wydawnictwa, o. Szczepanowi Maciaszkowi, przygotowanie na następną sesję Rady rocznego sprawozdania z działalności instytucji. Ponadto Rada poleciła, by – zgodnie ze statutem Wydawnictwa – uformowała się Rada programowa i spotkała się najpóźniej do końca lutego 2015 roku.
- Wobec postępującego od dłuższego czasu regresu pisma Rada Prowincjalna postanowiła podjąć decyzję o czasowym zawieszeniu wydawania „Zeszytów Karmelitańskich”.
- Przeanalizowany i zatwierdzony został plan rekolekcji w Domu Rekolekcyjnym w Gorzędzieju na rok 2015.
- O. Jakub Kamiński przedstawił Radzie projekt koncepcyjny przebudowy i modernizacji czytelnicy przyległej do Biblioteki Prowincjalnej w Poznaniu. Rada Prowincjalna przedstawił projekt zaakceptowała.
- Ekonom prowincjalny, o. Karol Milewski, przedstawił aktualny stan ekonomiczny Prowincji. W jego obecności omówiona została sytuacja związana z nieruchomością w Warszawie-Falenicy. Otrzymaliśmy już pozwolenie na budowę wskutek czego możemy rozpocząć niezbędne prace, do których zobowiązuje nas – pod groźbą kar finansowych – Stołeczny Urząd Konserwatora Zabytków. Do końca stycznia 2015 r. należy przygotować kosztorys prac oraz ich harmonogram. Prace trzeba rozpocząć od kwietnia 2015 r.
- Poruszona została aktualna sytuacja związana ze stroną internetową naszej Prowincji. Rada zleciła o. Karolowi Milewskiemu nawiązanie współpracy z przedstawicielem Prowincji Krakowskiej w kwestii ewentualnego stworzenia wspólnej strony internetowej.
- Ustalona została wysokość kontrybucji, jaką wspólnoty mają wpłacić na rzecz Domu Generalnego za rok 2014 od każdego profesa wieczystego i zobowiązała przełożonych do przesłania jej do ekonomy prowincjalnego wraz z rozliczeniem za miesiąc grudzień 2014. Z wniesienia kontrybucji zwolnione są klasztory w Usolu Syberyjskim i na Białorusi.
- Podjęta została decyzja w sprawie Jubileuszowego Sympozjum Tereziańskiego w naszym klasztorze w Poznaniu. Odbędzie się ono w dniach 15-17 października 2015 roku. Szczegółową organizacją Sympozjum zajmie się zespół Ojców: Sergiusz Niziński (przewodniczący), Jakub Kamiński, Krzysztof Pawłowski.
- Rada przypomina przełożonym Wspólnot naszej Prowincji o obowiązku nadesłania do Kurii Prowincjalnej, do dnia 31 stycznia 2015 roku, potwierdzenia o odprawieniu rekolekcji rocznych przez zakonników, z zaznaczeniem daty i miejsca ich odprawienia.

Postanowiono, że najbliższe posiedzenie Rady Prowincjalnej odbędzie się w dniach 10-11 marca 2015 roku w klasztorze w Warszawie. □

[OGAM]

Przedstawiciele Związku Miast Terezańskich w Hiszpanii „Huellas de Teresa” w klasztorze braci w Warszawie

Dnia 03 grudnia 2014 roku, w naszym klasztorze w Warszawie miało miejsce spotkanie N. O. Prowincjała Łukasza Kansego z delegacją burmistrzów najważniejszych miast Hiszpanii, naznaczonych życiem św. Teresy od Jezusa.

Ośmioosobowej delegacji przewodniczył burmistrz miasta Avila, gdzie 500 lat temu przysłała na świat święta Teresa od Jezusa.

Jubileusz 500-lecia urodzin Świętej zrodził w samej Hiszpanii bardzo wiele inicjatyw i przedsięwzięć, między innymi inicjatywę pod nazwą „Huellas de Santa Teresa” (Śladami św. Teresy), której celem jest propagowanie duchowości terezańskiej w całej Europie, poprzez spotkania ze wspólnotami karmelitańskimi w różnych krajach, do których dotarła duchowość terezańska poprzez obecność córek i synów Teresy od Jezusa.

„Huellas de Teresa” to również nowy, prowadzący przez 17 zabytkowych miejscowości, szlak turystyczny i pielgrzymkowy, pozwalający poznać zarówno miejsca związane z życiem i działalnością św. Teresy z Avila, jak i z jej spuścizną literacką i duchową. Dla osób, które odwiedzą przynajmniej cztery takie miejscowości przygotowano specjalne kredencjały pielgrzyma.

Delegacja hiszpańska, która odwiedziła klasztor karmelitański na warszawskim Mokotowie miała możliwość zapoznania się z historią Karmelu w Warszawie. Z wielkim zainteresowaniem wysłuchano historii klasztoru przy Krakowskim Przedmieściu, założonego 1639 roku, w którym mieści się Seminarium Archidiecezji Warszawskiej. Burmistrz Avila Hector Palencia Rubio okazał wielkie zdumienie dowiadując się, że klasztor i kościół przy Krakowskim Przedmieściu do dnia dzisiejszego nie został zwrócony Zakonowi karmelitańskiemu. Przedstawiona została także historia obecności Karmelitanek bosych w stolicy Polski.

Goście z Hiszpanii nawiedzili chór zakonny klasztoru przy Raławickiej 31 oraz modlili się w kaplicy przylegającej do budynku klasztornej.

o. Marek Kępiński

Br. Leszek Jasiński złożył śluby wieczyste w Kolegium Rzymskim OCD

Dnia 15 grudnia 2014 r., podczas Uroczystej Mszy św. sprawowanej pod przewodnictwem N.O. Generała, Saverio Cannistrà, br. Leszek Maria od Trójcy Przenajświętszej (Jasiński), wraz z sześcioma Braćmi ze wspólnoty Międzynarodowego Kolegium Teologicznego św. Jana od Krzyża, złożył wieczystą profesję zakonną.

Brat Leszek jest dopiero drugim naszym klerykiem studiującym w Kolegium (pierwszym był o. Michał Swarzyński), i pierwszym, który w Rzymie złożył wieczystą profesję zakonną, od czasu nowoutworzonej Prowincji Warszawskiej.

Na Uroczystości zgromadzeni byli liczni kapłani, siostry zakonne, wierni świeccy, oraz wszyscy Bracia ze wspólnoty św. Pankracego, wraz z o. Romanem, wikariuszem prowincjalnym, za co tym ostatnim serdecznie dziękujemy.

Po Mszy św. miał miejsce poczęstunek, który dla uczestników Uroczystości stał się doskonałą okazją do lepszego poznania naszych drogich neoprofesów.

fr. Rafał Kulpa

O. Roman Hernoga o swoim pobycie w Rzymie

W dniu 17 grudnia 2014 roku zakończył się mój 3-miesięczny pobyt w Rzymie. Spędziłem go we wspólnocie San Pancrazio, uczestnicząc w codziennym życiu wspólnoty oraz uczęszczając na wykłady rocznego kursu dla formatorów i odpowiedzialnych za wspólnoty w „Teresianum”.

W trakcie mojego pobytu w Rzymie mogłem uczestniczyć w niektórych ważnych wydarzeniach dla życia Kościoła i naszego Zakonu. Wraz z o. Karolem Milewskim w pierwszą niedzielę Adwentu uczestniczyłem we Mszy św. inaugurującej Rok Życia Konsekrowanego w Kościele w Bazylice św. Piotra. W Uroczystość Świętej Teresy od Jezusa wziąłem udział w inauguracji Roku Akademickiego na Papieskim Wydziale Teologicznym „Teresianum”, a w Uroczystość Św. Jana od Krzyża uczestniczyłem w Uroczystej Eucharystii pod przewodnictwem N. O. Generała w Międzynarodowym Kolegium Teologicznym św. Jana od Krzyża. Podczas tej Mszy św. 7 braci naszego Zakonu złożyło swoje śluby uroczyste, wśród nich brat Leszek Jasiński z Warszawskiej Prowincji OCD. W przedostatnim tygodniu mojego pobytu w Rzymie uczestniczyłem w bardzo ciekawym sympozjum organizowanym przez Instytut Teologii Życia Konsekrowanego „Claretianum” pt. „Radość ewangelii w życiu konsekrowanym”.

Dziękując Bogu za ten czas łaski - czas odpoczynku i odnowy duchowej - pragnę również podziękować N.O. Prowincjałowi i wspólnocie klasztoru w Warszawie za umożliwienie mi tego wyjazdu oraz wspólnocie klasztoru San Pancrazio za życzliwe, prawdziwie braterskie przyjęcie.

o. Roman Jan Hernoga OCD

Polskie kołędowanie w Rzymie

Dnia 26 grudnia w klasztorze św. Pankracego w Rzymie miało miejsce spotkanie Bożonarodzeniowe przebywających i posługujących oraz studiujących w Rzymie karmelitów bosych z obu naszych polskich prowincji.

O godzinie 11. 30 ojcowie wzięli udział we mszy św. w bazylice św. Pankracego. Drugą częścią spotkania był świąteczny braterski obiad. Obecny był, między innymi, o. Albert Wach, definitor generalny. Przybyli także bracia ze wspólnoty stałej „Teresianum” oraz bracia z Kolegium Międzynarodowego św. Jana od Krzyża. Świąteczny obiad przygotował o. Ernest Zielonka, proboszcz parafii.

o. Jarosław Górka

Uroczystości jubileuszowe 25-lecia powrotu kościoła w Miadziole

28 grudnia, w święto Świętej Rodziny, w parafii Matki Bożej Szkaplerznej w Miadziole odbyły się uroczystości 25-lecia odnowienia działalności kościoła po dziesięcioleciach prześladowań.

Mszy świętej przewodniczył biskup pomocniczy archidiecezji mińsko – mohylewskiej Jury Koso-bucki.

W kazaniu hierarcha mówił o roli wiary, nadziei i miłości w życiu rodzinnym, a także o problemach, z którymi wierni borykali się w przeszłości i nadal napotykają przy staraniach o zwroty świątyń do celów kultu. Biskup zachęcił do bezgranicznej wiary we wszechmoc Boga i do niegasnącej nadziei w życiu chrześcijańskim.

Na zakończenie Eucharystii biskup Jury pobłogosławił i wręczył obrazy Matki Bożej Szkaplerznej wiernym, którzy od samego początku wspierali swoim wysiłkiem i starali się o zwrot kościoła w Miadziole.

Z okazji jubileuszu w kościele została otwarta wystawa fotograficzna, poświęcona historii świątyni.

W uroczystości uczestniczył delegat prowincjała karmelitów bosych na Białorusi i były proboszcz parafii o. Arkadiusz Kulacha OCD, miejscowy dziekan ks. Bogusław Modrzejewski, a także ojcowie i bracia karmelici bosy. Pierwszy proboszcz odnowionej parafii miadziolskiej o. Augustyn Kwiatkowski, posługujący obecnie w USA, skierował do uczestników uroczystości pozdrowienia i życzenia, połączone ze wspomnieniami. Obecny proboszcz o. Paweł Lelito OCD wyraził nadzieję, że świątynia miadziolska pozostanie na zawsze żywa wiarą swoich parafian.

Na zakończenie młodzież parafii wystąpiła z koncertem pieśni i wierszy bożonarodzeniowych.

o. Jury Kulaj OCD

Odnowione ołtarze w Zamartem cieszą oko

Wnętrze kościoła w Zamartem nabiera blasku. W ostatnich dniach listopada zostało rozebrane rusztowanie w prezbiterium. Zakończono III etap prac konserwatorskich przy odnowieniu ołtarza głównego. Tym samym dobiegły końca prace nad całym projektem odnowienia wszystkich siedmiu ołtarzy naszej pięknej, barokowej świątyni.

Prace przy renowacji trwały kilka lat. Było to związane z szerokim zakresem innych prac remontowych, prowadzonych przy kościele i klasztorze.

W rozpoczętym 2015 roku chcielibyśmy podjąć prace konserwatorskie przy emporach – balustradach na balkonach nawy głównej. Wszystko zależy od odpowiedzi na nasze wnioski o przyznanie środków finansowych na ten cel.

Nasza wspólnota przygotowuje się na przyjazd braci postulantów, którzy 31 stycznia 2015 roku będą mieli obłóczyny. Natomiast bracia nowicjusze złożą swoje pierwsze śluby 1 lutego 2015 o godz. 13.00. Wcześniej odbędą swoje rekolekcje, które poprowadzi o. Łukasz Piskulak ocd.

o. Ryszard Wierzba, przeor

Radosne nowiny z Usola Syberyjskiego

W tym roku zima w naszych stronach okazuje się być wyjątkowo łagodną. Tylko kilka dni mrozy dochodziły do -30 st. (Dopiero wtedy o. Roman był zadowolony, a tak to ciągle mu za gorąco :-)

W ramach walki ze srogim klimatem wymieniliśmy w 2014 r. całą instalację CO w naszym klasztorze. Niestety dożo ciepła ucieka jeszcze przez nieszczelności w dachu. I oto pod koniec grudnia bardzo rozgrzała nas informacja od ekonoma generalnego o przydzieleniu nam pomocy w wysokości 10.000 Euro na wymianę pokrycia dachowego w Usolu.

Materiały mamy już zakupione i po 10 stycznia (po prawosławnych kanikułach) zdejmujemy stary eternit...

Pozdrawia Wasz korespondent o. Roman Nowak (tudzież usolski kronikarz i bibliotekarz).

Z Karmelu w Spręcowie

W grudniu 2014 roku minęło 21 lat od rozpoczęcia fundacji spręcowskiego Karmelu. Z ośmiu sióstr grupy fundacyjnej, powstała 17- osobowa wspólnota. Najstarsza z nas przeżyła już w Karmelu ponad 60 lat, najmłodsza – Agata, ma za sobą trzymiesięczny aspirat i cztery miesiące postulatu. Na Warmię przebyła z odległego Wrocławia. Ukończyła urbanistkę na Politechnice Wrocławskiej oraz podyplomowe studia z Geograficznych Systemów Informacyjnych. Pracowała m.in. w biurze urbanistycznym. Przez 6 ostatnich lat związana była z ruchem Opus Dei.

W sumie więc jest nas 15 sióstr po uroczystej profesji, jedna profeska w zgromadzeniu i jedna postulanka. Modlimy się i ufamy, że w 2015 roku *Pan pomnoży naszą liczbę*.

W minionym roku wraz z całym Kościołem doświadczaliśmy radości z kanonizacji Jana Pawła II. Dodatkowo uczuiliśmy Świętego m.in. podczas Nowenny szkaplerznej, rozważając naukę papieża o szacie maryjnej.

Nasza wspólnota w 2014 kilkakrotnie uczestniczyła w różnego rodzaju jubileuszach. Biskup Józef Wysocki - sufragan elbląski, zaprzyjaźniony z nami, świętował w naszym karmelu Jubileusz 25-lecia sakry biskupiej. Uczestniczyliśmy także w jubileuszu 25-lecia święceń kapłańskich dwóch kapłanów posługujących naszej wspólnotcie. Dane nam było wziąć udział w dziękczynnej Eucharystii z okazji 60-tej rocznicy ślubu rodziców naszej siostry Stanisławy, a także 50-tej rocznicy sakramentu małżeństwa rodziców siostry Almy. Swoją małą jubileusz, 15 lecie istnienia, obchodziła także wspólnota III Zakonu pod wezwaniem Dzieciątka Jezus, spotykająca się przy naszym Karmelu.

Ważnym duchowym wydarzeniem były dla nas rekolekcje ogłoszone naszej wspólnotcie przez Ojca Alberta Wachy OCD, komentującego dla nas „Podniety miłości Bożej” autorstwa Naszej Świętej Matki. Konferencje Naszego Ojca stanowiły dla nas dobre przygotowanie do Wielkiego Terezańskiego Jubileuszu i pozostawiły w nas niezatarte wrażenie, podobnie jak i komentarz Ojca do obrazu Caravaggia „Powołanie św. Matusza”. Jako, że podczas rekolekcji przypadała Niedziela Dobrego Pasterza, ów komentarz był darem Ojca dla naszej wspólnoty.

Św. Józef jak zawsze wiernie czuwał nad naszą wspólnotą. W momencie koniecznej modernizacji naszego systemu ogrzewania i braków finansowych, w jedną kwietniową środę, otrzymałyśmy ofiarę umożliwiającą podjęcie prac. Mogłyśmy więc zmodernizować nasz system solarów. Dalsze prace, jednak jeszcze przed nami.

Inną niespodziankę zrobił nam święty Józef w sierpniu, przybywając do naszej wspólnoty w kopii koronowanego obrazu z poznańskiego kościoła naszych ojców. Na prośbę Ojca Stanisława Plewy, przygotowującego peregrynację obrazu po archidiecezji poznańskiej, wykonałyśmy haftowany napis na rewers obrazu. W ten sposób mogłyśmy aż trzy miesiące gościć „poznańskiego” Józefa w naszym karmelu. Obraz stał na rekreacji zgromadzenia, więc święty Józef mógł przysłuchiwać się swoim ojcowskim uchem naszym rekreacyjnym rozmowom. Siostry z pracowni szycia z nieukrywaną radością przygotowują się do haftu i szycia ornatów i stuł na mającą się rozpocząć wkrótce peregrynację.

W roku osób konsekrowanych każda z nas jest otoczona modlitwą różańcową odmawianą przez młodzież z Tarnowskich Gór. Katechетка młodzieży-siostra Nikola Grzegorek zaproponowała byśmy ofiarowały młodzieży swoje różańce. To dla nas uśmiech Maryi, gdyż z w Tarnowskich Górach urodziła się i mieszkała jakiś czas nasza seniorka siostra Krystyna.

Z ufnością w orędownictwo Świętej Naszej Matki Teresy wchodzimy w rok 2015, który możemy zdecydowanie nazwać jej Rokiem. Niech będzie on błogosławiony dla całego naszego Zakonu i pełen łask na drodze duchowej każdego z nas.

Z serdecznymi pozdrowieniami - siostry ze Spręcowa

W sobotę, 29 listopada, tuż przed rozpoczęciem Nieszporów I Niedzieli Adwentu, zgromadziłyśmy się całą wspólnotą u drzwi klauzurowych, aby przyjąć światło z Betlejem przyniesione nam przez norweskich harcerzy. Płomień pokoju, rozprzestrzeniający się z Betlejem po Europie od 1986 roku, w 1999 roku dotarł również do Norwegii, i od tego czasu, dzięki harcerzom, dociera do kościołów całego kraju. Cieszymy się, że i my możemy co roku przejmować światło z Betlejem, miejsca narodzenia Chrystusa, Księcia Pokoju.

30 listopada, w I Niedzielę Adwentu, uroczystą Eucharystią, rozpoczęłyśmy wraz z całym Kościołem Rok Życia Konsekwowanego, ogłoszony przez Ojca Świętego Franciszka. W wdzięczno-

ścią przyjęłyśmy list apostolski Papieża skierowany do wszystkich osób konsekrowanych. Tak jak nas w nim zachęca, z wdzięcznością spoglądamy w przeszłość, dziękując Bogu zwłaszcza za dar św. Naszej Matki Teresy i jej charyzmat, którym żyjemy. Podejmując odnowę związaną z Jubileuszem 500-lecia jej Urodzin, z nowym zaangażowaniem przeżywamy teraźniejszość i z nadzieją spoglądamy w przyszłość.

W duchu tej nadziei, o której tak często wspomina papież Franciszek, w sobotę 6 grudnia z radością przeżywałyśmy konwersję Elisabeth Olsen, zaprzyjaźnionej z nami nauczycielki z Tromsø. Po adwentowej Eucharystii w naszym kościele, podczas której Elisabeth wyznała swoją wiarę we wszystkie prawdy, których naucza Kościół Katolicki, spotkałyśmy się z nią na chwilę w rozmównicy, by pogratulować jej podjętego kroku i zapewnić o naszym modlitewnym wsparciu na nowej drodze.

Tegoroczny Adwent był też naznaczony innym niespodziewanym wydarzeniem. Otóż nagle zmarł jeden z naszych przyjaciół i dobrodziejów, Bjarne Dalhaug, i rodzina poprosiła, aby nabożeństwo pogrzebowe miało miejsce w naszym kościele. W piątek 12 grudnia zgromadziliśmy się więc, aby dziękować Bogu za jego bogate życie i dobre serce, którego i my mogliśmy doświadczyć, i modlić się o szczęście wieczne dla zmarłego.

Przygotowując się do świętowania Narodzin Chrystusa, tradycyjnie, każda siostra mogła spędzić na samotności jeden dzień z Maryją oczekującą narodzin swego Syna. Wołanie „Veni Domine Jesu” rozlegało się każdego dnia w adwentowej procesji do jej celi, rozpoczynającej ten szczególny czas osobistej kontemplacji misterium Wcielenia.

Tuż przed Świętami, jak zwykle odwiedzali nas nasi przyjaciele i dobrodzieje, którzy pragnęli złożyć nam życzenia i obdarować świątecznymi darami. Również i my przygotowałyśmy im drobne upominki. Tym razem były to kartki przez nas wykonane, malowane lub wyklejane kwiatami z naszego ogrodu.

Oprócz tego postanowiłyśmy też w tym roku podzielić się z nimi polską tradycją łamania się chlebem w Wigilię Bożego Narodzenia. Za pozwoleniem więc naszego ks. Biskupa przygotowałyśmy zeszyciki opisujące tę tradycję, a ponieważ w Norwegii opłatków kupić nie można, same upiekłyśmy małe pszenne chlebki, tak aby mogli się nimi w swoich domach podzielić. Dla chętnych, którzy chcieliby je sobie upiec, zamieściłyśmy w zeszycikach przepis.

Inspiracją do tego pomysłu były eucharystyczne chlebki, pieczone w czasie naszych wspólnotowych rekolekcji z o. Serafinem Tyszką OCD.

Wreszcie nadszedł czas świętowania Narodzin Naszego Pana, Jezusa Chrystusa. Rozpoczęłyśmy go uroczystymi Nieszporami pod przewodnictwem ks. Sigurda Markussena, który chętnie przejął panującą u nas już od kilku lat tradycję.

W tym świętym czasie gromadzimy się wokół betlejemskiego żłobka, aby adorować Dzieciątka Jezus i czerpać światło i siły do życia na co dzień misterium Wcielenia. Tradycyjnie, wieczorami śpiewamy w chórze kołędy, a czasem na rekreacji, za przykładem Świętych naszych Rodziców, puszczaemy się w tany z Dzieciątkiem Jezus.

W Niedzielę Świętej Rodziny, po Eucharystii, wyruszyłyśmy też, zgodnie z karmelitańskim zwyczajem, na poszukiwanie ukrytego przez naszą Matkę Przeoryszę Dzieciątka. Tym razem medalik z Jego wizerunkiem został schowany w welonie jednej z sióstr, która sama go znalazła. W ciągu dnia towarzyszyła nam więc myśl związana z Rokiem Życia Konsekwowanego, że na mocy naszej konsekracji, wszystkie w szczególny sposób nosimy Boga ukrytego w naszych sercach. □

Z Karmelu we Włocławku

1 listopada – Uroczystość Wszystkich Świętych - Kierując nasze myśli i pragnienia w stronę niebieskiej ojczyzny, zebraliśmy się na naszym cmentarzu, aby śpiewem „Salve Regina” i modlitwą różańcową modlić się za zmarłe siostry, zmarłych z naszego Zakonu, z naszych rodzin, przyjaciół, dobroczyńców i wszystkie dusze czyścicowe. Każda z sióstr zobowiązała się podjąć dodatkowe modlitwy i umartwienia, a przede wszystkim starać się o uzyskiwanie odpustów za dusze w czyśćcu cierpiące.

22 listopada - Podczas wieczornej rekreacji przywitałyśmy w Zgromadzeniu s. Annę od Jezusa i Maryi, która zakończyła okres formacji w Nowicjacie i rozpoczęła ostatni rok przygotowania do ślubów wieczystych.

23 listopada – Uroczystość Chrystusa Króla - Przez całodobową adorację uczciliśmy naszego Pana i Króla obecnego w Najświętszym Sakramencie.

2 grudnia - Siostry Elżbietanki, posługujące w pobliskim Domu Księży Emerytów, umożliwiły nam udział w adoracji Krzyża Jerozolimskiego – relikwiarza zawierającego fragmenty skał z Wieczernika, Ogrodu Oliwnego, Golgoty i Grobu Pańskiego. Przyjęłyśmy Krzyż do naszego chóru zakonnego i przez kilka godzin modliłyśmy się dziękując za to szczególne nawiedzenie u progu Roku Życia Konsekrowanego. Prosiłyśmy o łaskę wierności powołaniu, świętość życia i wytrwanie u stóp Ukrzyżowanego aż do końca.

7 grudnia – II Niedziela Adwentu - W wigilię Uroczystości Niepokalanego Poczęcia przeżywałyśmy Jubileusz 25-lecia Ślubów Zakonnych Naszej Matki. Eucharystii sprawowanej o godz. 11.00 przewodniczył Nasz Ojciec Delegat Piotr Neumann, który przybył z tej okazji z Poznania wraz z diakonem br. Piotrem Czapskim. Drugim celebrazem był ks. Lech Król – dyrektor sąsiadującego z naszym klasztorem Domu Księży Emerytów. Modlili się z nami także członkowie rodziny oraz znajomi Naszej Matki. N. O. Delegat nawiązał w homilii do okresu liturgicznego i czytań mszalnych, mówiących o przygotowaniu drogi dla Pana i radosnym oczekiwaniu na Jego przyjście.

Na koniec zabrzmiało uroczyste „Te Deum” jako dziękczynienie za wielki dar, jakim jest powołanie do Karmelu i wierne trwanie przy Boskim Oblubieńcu.

10 grudnia - Na zakończenie wieczornej rekreacji, ze śpiewem pieśni „Przyjdź, Boski Zbawicielu”, wyruszyła procesja adwentowa z Dzieciątkiem Jezus. Dzieciątko w koszyczku przesłoniętym tiulem do dnia Bożego Narodzenia nawiedzało cele wszystkich sióstr. Siostra, która w danym dniu gościła u siebie Dzieciątko, odprawiała dzień skupienia przygotowując się na przyjście Zbawiciela.

16 – 24 grudnia - Nowennę do Dzieciątka Jezus, którą zwykle odprawiamy w oratorium nowicjackim, w tym roku wyjątkowo celebrowałyśmy w preparatorium. Piękna dekoracja, przygotowana przez siostry nowicjuszek, nawiązywała do Jubileuszu 500-lecia urodzin św. N. M. Teresy. Przedstawiała obwarowaną murami twierdzę – symbol ludzkiej duszy, do której centrum zstępuje Ten, którego ona z tęsknotą oczekuje.

24 grudnia – Wigilia Bożego Narodzenia - Dzień ostatnich przygotowań i pełnego tęsknoty oczekiwania na przyjście naszego Pana.

Świętowanie rozpoczęłyśmy Pierwszymi Nieszporami Narodzenia Pańskiego. Następnie, po modlitwie i śpiewie Martyrologium, udałyśmy się w procesji do refektarza, gdzie wzajemnym życzeniom jak zawsze towarzyszyło dzielenie się opłatkiem. Każda z sióstr odnalazła przy swoim nakryciu przygotowany na tę okazję wiersz, wskazujący jej „urząd przy żłóbku” i związaną z nim cnotę, w której powinna się ćwiczyć.

Po wieczery nadszedł czas rozpakowywania prezentów, które Aniołek pozostawił pod choinką.

O 23.00 odśpiewałyśmy w chórze Godzinę Czytań, a o północy uczestniczyłyśmy w Pasterce celebrowanej przez zaprzyjaźnionych z nami Braci Pocieszycieli z Getsemani.

28 grudnia – Niedziela Świętej Rodziny - Dzień ten łączy się z miłą tradycją szukania Dzieciątka Jezus. Tym razem maleńka figurka Dzieciątka „ukryła się” przed nami bardzo dobrze – w jednym z orzechów wiszących na choince w refektarzu. □

Klasztor Mniszek Bosych w Warszawie

Tajemnica Jezusa Chrystusa, który przychodzi w ludzkiej postaci, by być Emmanuelem, Bogiem z nami, staje przed naszymi oczyma na początku każdego nowego roku liturgicznego, gdy wraz z całym Kościołem w grudniowe dni adwentu przygotowujemy się do obchodów pamiątki Narodzenia naszego Pana. W tym roku w sposób szczególny przeżywałyśmy ten czas, jako że zbiegał się z początkiem Roku Życia Konsekrowanego. 29 listopada, o godzinie 17.00 pierwszymi nieszporama z I niedzieli Adwentu wraz z całym Kościołem rozpoczęłyśmy rok liturgiczny 2014/2015. Po nieszporach odśpiewałyśmy hymn O Stworzycielu, Duchu przyjdź, prosząc o szczególne łaski dla wszystkich osób konsekrowanych, a zwłaszcza o otwarcie naszych serc na Boże działanie i pełną dyspozycyjność w pełnieniu Bożej woli.

Chrystus przychodzi na świat, by na nowo przywrócić go i konsekrować Bogu. Chrystus przychodzi do każdej z nas, aby zwłaszcza w tym roku, przypomnieć o wielkim darze konsekracji, jakiego nam udzielił, abyśmy całkowicie przynależąc do Niego, były jednocześnie świadectwem Jego obecności w świecie. Chrystus przychodzi, by być Emmanuelem, Bogiem z nami, naszym Przyjacielem. Wkracza jednocześnie w naszą historię i pragnie ją przemienić, uczynić historią zbawienia. Dzięki temu, jak przypomina nam papież Franciszek, zostaje uświęcony nasz czas. Dzięki bliskości Chrystusa, który jest nieustannie przy nas obecny, możemy patrzeć na przeszłość, w której odkrywamy ślady Boga z wdzięcznością, przeżywać teraźniejszość przy boku Chrystusa z pasją i patrzeć w przyszłość w perspektywie pełnego zjednoczenia z Bogiem z nadzieją. Prawdy te, zawarte w liście skierowanym przez obecnego papieża do osób konsekrowanych, stały się przedmiotem naszej refleksji zarówno na wspólnotowym zebraniu, na którym ów list został odczytany, jak i podczas osobistej jego lektury. Wspólnotowo zapoznaliśmy się również z treścią dokumentów przygotowanych z okazji roku życia konsekrowanego oraz z programem wyznaczonym na ten rok przez naszą Kongregację.

Jednym z istotnych postulatów, które przypominał nam w swoim liście papież Franciszek, stanowiącym niejako fundament naszego życia konsekrowanego, jest nieustanne pogłębianie żywej relacji przyjaźni z Bogiem na modlitwie. Do tego zostałyśmy zachęcone również przez Naszego Ojca Prowincjała w podanych nam na ten miesiąc materiałach formacji stałej. Tematyka relacji przyjaźni z Chrystusem na modlitwie z kolei związana jest z zagadnieniem człowieczeństwa Chrystusa, które bardzo akcentowane jest w tradycji Karmelu. Czas Adwentu i Bożego Narodzenia kieruje nasz wzrok ku Dzieciątku Jezus, które adorujemy i usiłujemy naśladować w swoich wewnętrznych postawach. Po-

mocne do tego są liczne tradycje i formy pobożności, które, choć może niekiedy zewnętrznie uproszczone, noszą wewnętrzne bogactwo przeróżnych treści. Do ich odkrywania jesteśmy wciąż na nowo wzywane. Dlatego też, podobnie jak w całym Karmelu, tak i w naszym Klasztorze kultywujemy liczne zwyczaje związane z Adwentem i Bożym Narodzeniem.

Adwentowemu oczekiwaniu na Narodzenie Pana towarzyszy spotkanie ze świętymi. 6 grudnia była to postać św. Mikołaja, szczególnie czczonego w Warszawskim Karmelu. Związane jest to z pomocą, jakiej doznały nasze siostry po wojnie i w trakcie wieloletniej odbudowy zniszczonego klasztoru dzięki wstawiennictwu tego świętego. Uroczyste obchodzone wspomnienie św. Mikołaja poprzedziła jak co roku nowenna. W Klasztorze, zgodnie z tradycją, organizowana jest też „mikołajowa” rekreacja – połączona z krótką inscenizacją, przygotowywaną za zwyczaj przez Nowicjat i młodsze siostry. W tym roku nasz Klasztor „odwiedził” św. Mikołaj w towarzystwie św. Naszej Matki Teresy od Jezusa i sługi Bożej Matki Teresy Marchockiej. W przystępnej formie starali się oni jeszcze raz przybliżyć Wspólnocie treści z listu papieża Franciszka skierowanego do osób konsekrowanych, w nawiązaniu do istotnych elementów doktryny terezańskiej. Siostry losowały też patronów na kolejny rok oraz wyzwania do praktyki cnoty, oparte tym razem o treści zawarte w przedstawianym liście. Oczywiście św. Mikołaj nie zapomniał również o materialnych podarkach, które wręczył zarówno każdej z sióstr jak i całej Wspólnocie. Postać św. Mikołaja pojawiająca się w tym okresie ukazuje nam, jak możemy czerpać radość z czynienia dobra i obdarowywania innych, aż do bycia darem z siebie.

Kolejną postacią towarzyszącą nam w adwentowych oczekiwaniach był św. Nasz Ojciec Jan od Krzyża. Choć w tym roku trochę pozostawał w cieniu św. Teresy, jego postać i doktryna są dla nas niezwykle ważne. Do obchodu uroczystości ku jego czci przygotowywałyśmy się poprzez nowennę oraz słuchanie w trakcie posiłków „Pieśni duchowej”. Samą uroczystość, w tym roku ze względu na niedzielę przesuniętą na 15 grudnia, uczciliśmy wielką rekreacją.

Św. Jan nie pragnął jednak koncentrować na sobie naszej uwagi, ale zachęcał, by przyjąć Dziewicę Przenajświętszą ze Słowem Bożym w łonie – i dać jej w sercu schronienie. Adwent jest to bowiem czas poświęcony w sposób szczególny Maryi. Jak zawsze prowadzi nas Ona do swego Syna, a Jej obecność w te grudniowe dni pomaga przygotować się na spotkanie z Panem. W tym roku miałyśmy wyjątkową okazję poznania, jak osoba Maryi czczona jest przez muzułmanów. Na comiesięcznym wykładzie z bibli-

styki nasz znajomy biblista ks. Andrzej Tulej wyświecił film tej tematyce poświęcony, poprzedzając projekcję stosownym wprowadzeniem dotyczącym głównych zasad islamu. Dowiedzieliśmy się, że muzułmanie czczą Maryję jako wyjątkową niewiastę, zachowaną od grzechu, nieskałaną Matkę Jezusa, w ich mniemaniu jednego z głównych proroków. Dzięki temu Maryja staje się bardzo istotnym ogniwem w dialogu pomiędzy chrześcijaństwem a islamem, gdyż jest czczona przez wyznawców obu tych religii. Refleksje na te tematy pobudziły nas do modlitwy w intencji dialogu i zbliżenia pomiędzy wyznawcami chrześcijaństwa i islamu, za pośrednictwem Matki Chrystusa.

Adwentowa postać Maryi w tradycji polskiej nieodłącznie związana jest z Roratami – porannymi Mszami poświęconymi Jej czci. Również w naszej kaplicy były one odprowadzane w dniach, w których pozwalały na to przepisy liturgiczne. W tym roku w wielu parafiach w Polsce roratnim rozważaniom towarzyszyła postać św. Teresy, co wzbudziło zainteresowanie uczęszczających na nie dzieci nie tylko jej życiem, ale również jej duchowymi córkami, obecnie żyjącymi w karmelitańskich klasztorach. Dzięki temu miałyśmy możliwość goszczenia dwu dość licznych grup dzieci. 20 grudnia odwiedziły nas wraz ze swym opiekunem, ks. Andrzejem Sikorskim, dzieci z parafii św. Jakuba z Warszawy-Ochoty, zaś 30 grudnia spotkałyśmy się w naszej rozmównicy z ks. Krzysztofem Adamskim oraz z uczestnikami rorat z Parafii św. Jana Chrzyciela w Lesznie. Spotkania te były dla nas okazją do dawania świadectwa o naszym życiu i dziedzictwie św. Naszej Matki, według którego staramy się kształtować naszą codzienność. Mogłyśmy również zaobserwować, jak osoba św. Naszej Matki jest postrzegana przez najmłodsze pokolenie, co w niej fascynuje, jakie uniwersalne wartości przekazanej przez nią doktryny i życia są dla młodego człowieka wyjątkowo ważne. Ożywionemu dialogowi towarzyszyły liczne pytania ze strony dzieci dotyczące naszej codzienności, wzajemne życzenia, drobne podarki i śpiew kolęd. Każde z dzieci otrzymało od nas symboliczną figurkę Dzieciątka Jezus, które choć może małe i niepozorne, winno stać zawsze w centrum adwentowych przygotowań i Bożonarodzeniowych Uroczystości, o czym niestety niejednokrotnie się zapomina.

By pośród przedświątecznych przygotowań nie utracić z centrum uwagi Dzieciątka Jezus, znów z pomocą przyszły nam adwentowe klasztorne tradycje. Jak co roku, bezpośrednio przed Świętami, każda z sióstr miała możliwość odprawienia dnia skupienia z Dzieciątkiem Jezus. W tym roku już 11 grudnia Dzieciątko Jezus w koszyczku symbolicznie okrytym tiulową zasłoną rozpoczęło swą wędrówkę po naszym Klasztorze. W uroczystej procesji ze śpiewem przyzywającym Jego przyjścia wręczane było co dzień innej siostrze, która w ciszy własnej celi starała się przez cały dzień dotrzymać Mu towa-

rzystwa, w zażyłości z Panem, „smakując Jego przyjaźni”. 16 grudnia rozpoczęłyśmy natomiast nowennę do Dzieciątka Jezus, bezpośrednio przygotowującą nas do obchodu Uroczystości Bożego Narodzenia. Nowennowym rozważaniom towarzyszyła adoracja Praskiego Dzieciątka Jezus umieszczonego w chórze oraz śpiew adwentowych antyfon. Do refleksji nad ich treściami zachęcił nas podczas wykładu mającego miejsce 16 grudnia nasz liturgista – ks. Bartosz Szoplik. Przybliżył nam również historię adwentowych i bożonarodzeniowych ceremonii i zwyczajów liturgicznych, dzięki czemu mogłyśmy bardziej świadomie przeżywać ten dany nam przez Kościół czas.

W końcu nastał długo oczekiwany i przygotowywany dzień Narodzenia Pańskiego. W klasztornym chórze i kaplicy pojawiła się Bożonarodzeniowa szopka i świąteczne ozdoby. Ostatnia adwentowa antyfona ogłosiła, że Chrystus jest Emmanuelem, Bogiem z nami, oczekiwaniem narodów i Zbawcą, *Invitatorium* zaś zapowiedziało, że to już dziś ma się narodzić. Obchody uroczystości rozpoczęłyśmy w naszej Wspólnocie 24 grudnia o godzinie 16.30 odśpiewaniem Martyrologium w języku łacińskim. Na słowa *In Bethlehem Iuda nascitur*, prosternując się oddałyśmy cześć Nowonarodzonemu. Po odśpiewanych nieszpórach i godzinnym rozmyślaniu, ze śpiewem kolędy Bóg się rodzi udałyśmy się na wigilijną wieczerzę poprzedzoną dzieleniem się opłatkiem i życzeniami. Tradycyjnie o godz. 24 odprawiona została w naszej kaplicy Pasterka, którą poprzedziła śpiewana Godzina Czytań. Mimo późnej pory po Pastercie udałyśmy się do o. Janusza CSsR, na świąteczne życzenia, później zaś na dalsze świętowanie i wspólnotowe dzielenie się radością z Narodzin naszego Pana do klasztornej refektarza.

Z uroczystościami Bożego Narodzenia związane są również klasztorne tradycje. Świętowanie rozciąga się na cztery dni, posiadające swój wyjątkowy charakter. W pierwszy dzień świąt budzi nas śpiew kolęd i dźwięk dzwonków zapraszając do chóru na jutrznię i bezpośrednio po niej następującą Mszę Świętą. Po dziękczynieniu udajemy się procesjonalnie z Dzieciątkiem Jezus i ze śpiewem kolędy do refektarza na śniadanie. Śpiew kolęd towarzyszy też obiedniej procesji oraz zastępuje połowę wieczornego rozmyślenia. Następnie, z chóru do refektarza na kolację udajemy się w procesji z Dzieciątkiem Jezus, śpiewając tradycyjny hymn *Jesus dulcis memoria*. Podobnie jest w kolejne świąteczne dni. Uwieńczeniem obchodów świąt Bożego Narodzenia jest niedziela Świętej Rodziny i związana z nią tradycja poszukiwania Dzieciątka Jezus – upamiętniająca trzydniowe poszukiwanie Jezusa przez Józefa i Maryję. Od roku zdecydowałyśmy zmienić nieco formę owych „poszukiwań” na losowanie obrazków, co daje możliwość zaangażowania się w zabawę wszystkich sióstr. Ta z nas, która wylosuje Dzieciątka Jezus, może przedstawić swoje trzy prośby.

Jako dziękczynienie za znalezienie Dzieciątka udajemy się w procesji do chóru, odśpiewując uroczyste *Te Deum*.

Mimo że są bardzo proste, klasztorne tradycje świąteczne posiadają swój urok, pozwalając w radosnym klimacie przeżyć pamiątkę Narodzin naszego Pana, który choć jest Bogiem Wszechmogącym, zechciał stać się małym dzieckiem. Kontemplacja kenozы Boga – Dzieciątka Jezus w betlejemskim żłóbku uczy nas również pokory w spojrzeniu na nas samych i jest wyzwaniem, by coraz wierniej w swym życiu naśladować Pana.

Tegoroczne świętowanie zakończyliśmy w wyjątkowy sposób. Wieczorem, w niedzielę Świętej Rodziny przyjechał do nas na specjalne zaproszenie o. Mariusz Wójtowicz OCD z Krakowa. 29 grudnia poprowadził dla nas comiesięczny dzień skupienia ze św. Teresą od Jezusa, w ramach formacji stałej z okazji Roku Jubileuszowego. Spotkanie rozpoczęliśmy w niedzielny wieczór rekreacją, na której mogliśmy poznać Ojca i jego pracę duszpasterską, zwłaszcza zaangażowanie w pracę z młodzieżą. O. Mariusz wyświetlił nam również kilka teledysków, które udało mu się nagrać wraz z zespołem „Twoje Niebo”, którym się opiekuje. Oglądałyśmy zdjęcia z koncertów i licznych podróży Ojca, podziwialiśmy piękne krajobrazy. Ojciec pokazał nam również swoje multimedialne przygotowania do Roku Jubileuszowego św. Teresy – różnego rodzaju wizerunki św. Naszej Matki, które udało mu się odnaleźć oraz projekt planszowej wystawy ukazującej życie, twórczość i duchowość św. Teresy, którą wykonał. Mamy nadzieję, że będzie ona dostępna do zwiedzania kiedyś również w Warszawie, co jest w planach o. Mariusza.

Dzień skupienia prowadzony przez Ojca był dla nas jednocześnie pewnym podsumowaniem całego roku, a także refleksją nad własną tożsamością i jednym z najistotniejszych elementów ją kształtujących, a więc relacją z Chrystusem. Podczas homilii i dwu godzinnych konferencji o. Mariusz starał się przybliżyć nam znane, ale jakże ważne dla nas prawdy życia duchowego, do których winniśmy nieustannie powracać, wciąż na nowo je przeżywać i pozwalać, by kształtowały nasze życie. Poruszane były zagadnienia modlitwy jako relacji przyjaźni z Chrystusem, naśladowania w swym życiu Jego człowieczeństwa prowadzącego do odkrycia własnej godności Dziecka Bożego, trwania w Bożej Obecności jako specyficznej formie modlitwy praktykowanej w duchowości karmelitańskiej, wykorzystywania odpowiednich środków ułatwiających praktykę modlitwy, a więc podane przez św. Teresę cnoty: pokora, wyrzeczenie i miłość oraz charakterystyczne dla naszego życia milczenie i samotność. W końcu o. Mariusz, powołując się na ostatnie nauczanie papieża Franciszka, mówił o owocu, jaki winien płynąć

z naszej zażyłości z Panem, a więc radości, którą mamy dzielić się z innymi, zarówno z tymi, którzy nas odwiedzają, jak i z najbliższym otoczeniem, własną Wspólnotą, która niekiedy bywa trudną szkołą miłości. Lecz jedynie przekraczanie siebie pozwala nam dorastać do pełni naszego człowieczeństwa i pełni konsekracji, jaką zostaliśmy obdarowane. Dniu skupienia obok nadrzędnego tematu towarzyszyło nieco kontrowersyjne hasło – „Bądź jak Bóg – stań się człowiekiem”. Naśladowanie Chrystusa, również w Jego kenozie, winno prowadzić nas do odkrywania własnego człowieczeństwa stworzonego na obraz i podobieństwo Boże, a tym samym do przeobóstwienia naszego życia. Tej metamorfozie mają służyć wszelkie praktyki ascetyczne i pobożnościowe, do niej również winny prowadzić liczne świąteczne tradycje. Spotkanie z Chrystusem, wewnętrzna zażyłość z Nim na modlitwie, jak twierdzi św. Nasza Matka, ma owocować w czynach miłości bliźniego, otwartości na Boga i innych, dyspozycyjności i służbie. Ma także przekształcać nasze relacje, czyniąc je bardziej ludzkimi, a zarazem bardziej Bożymi. O. Mariusz przypominał nam również o wartości apostolskiej naszego samotnego trwania przed Panem, modlitwie „za” – a więc również „za” innych i zachęcił, by ta eklezjalna świadomość pobudzała nas do gorliwości w życiu modlitwy, nawet, a zwłaszcza podczas doświadczanych trudności.

Treści z tego dnia skupienia stały się przedmiotem naszych rozważań w ostatnie dni roku, swoim rachunkiem sumienia i rewizją naszego osobistego życia – chrześcijańskiego, konsekrowanego i karmelitańskiego oraz wyzwaniem na nadchodzący rok. Obyśmy, z wzrokiem utkwionym w naszym Panu, trwając w zażyłej z Nim relacji przyjaźni, umiały zgodnie z Bożym zamysłem kształtować nasze człowieczeństwo w otwartości na drugiego człowieka oraz nasze powołanie do życia konsekrowanego i terezańskie. Byśmy mogły być, nie tylko w tym roku, ale i w całym naszym życiu, wiernymi córkami świętej Teresy i jak Ona – wiernymi córkami Kościoła.

Przyrzeczenia w Łódzkiej Wspólnocie OCDS

Dzień 21 grudnia był w naszej wspólnocie czasem bardzo radosnym. Podczas Mszy Świętej dwie siostry: Anna Janczak- s. Anna od Trójcy Świętej i Małgorzata Kołodziejczak- s. Małgorzata od Jezusa Ukrzyżowanego złożyły przyrzeczenia czasowe na okres trzech lat, a siostra Bogusława Laskowska – s. Bogusława Józefa od Krwi Chrystusa złożyła przyrzeczenia definitywne.

W okolicznościowej homilii o. Asystent przypomniał wszystkim obecnym, że jesteśmy jak latorośle, dla których trwanie w winnym krzewie jest niezbędnym warunkiem życia i owocowania. Bycie z Jezusem ma być dla nas zasadą życia i źródłem świadectwa o miłującej obecności Boga w świecie.

Dla sióstr z nowymi zobowiązaniami były życzenia, ciepłe słowa od Przełożonej i członków wspólnoty, nie zabrakło też pamiątkowych prezentów z okazji tego wyjątkowego dnia.

Comiesięczne skupienie zakończyło się spotkaniem opłatkowym, na którym gościł przeor łódzkiej wspólnoty ojców- o. Piotr Bajorek. Złożył nam życzenia i zapewniając o swojej modlitwie, podkreślił wagę wzajemnego modlitewnego wsparcia. Życzenia i dzielenie się opłatkiem wprowadziły nas w atmosferę zbliżających się Świąt Bożego Narodzenia, były okazją do doświadczenia wzajemnej otwartości i życzliwości.

Rekolekcje Wspólnoty OCDS z Mińska (Białoruś)

Od 12 do 14 grudnia w Naroczy miały miejsce rekolekcje dla Wspólnoty Świeckiego Zakonu OCDS z Mińska. Duchowne praktyki przygotował o. Piotr Frosztęga, asystent wspólnoty. Fundamentem rozważań rekolekcyjnych były dwa wydarzenia, które Kościół obecnie przeżywa: jubileusz 500 lecia narodzenia św. Teresy od Jezusa oraz rozpoczęty w Rok Życia Konsekrowanego.

Na początku rekolekcji uczestnicy (13 osób) zaznajomili się z listem Ojca Świętego Franciszka z okazji Jubileuszu 500-lecia Narodzenia św. Teresy z Avila. Ojciec Święty zwrócił uwagę na drogi jakimi szła św. Teresa zmierzając do świętości: „Drogi Bracie, wraz z moim serdecznym pozdrowieniem, mówię do wszystkich: „Czas iść, przemierzając drogi radości, modlitwy, braterstwa, czasu przeżywanego jako łaska! Przemierzajmy drogi życia trzymani za rękę przez świętą Teresę. Niech jej ślady prowadzą nas zawsze do Jezusa.”

Najlepsze życzenia z okazji 500-lecia narodzenia świętej Matki przekazał w swoim liście o. Generał, zwracając się do wszystkich członków zakonu, braci i sióstr, świeckich i wszystkich związanych z rodziną terezańską. O. Generał rozważając o drodze i przystanku Teresy pisze: „... do czego prowadzi nas pięćsetlecie Teresy? Prowadzi nas do naszych serc, tam gdzie mieszka nasza prawda i prawda Boga żywego. Oby spotkały się one w imię i na śladach Teresy: to jedyna celebracja, która będzie mogła uweselić serce Matki i pozwoli jej poczuć płodność jej poszukiwania, jej walki, jej niestrudzonego pielgrzymowania. Dziękujemy Ci, Tereso, bo nie dla Ciebie, ale tak naprawdę dla nas wszystkich się narodziła!”

W swoich konferencjach ojciec rekolekcionista kontynuował rozważania nad postacią św. Teresy od Jezusa, która pragnie abyśmy wzajemnie siebie pobudzali, jak i ona pomogła w tym wielu osobom. Okazją do naszego duchownego pobudzania jest jubileuszowy rok i rok konsekrowanego życia. Każdy z nas dobrze wie, gdzie znajdują się w jego sercu, w jego życiu miejsca, które są uśpione i potrzebują obudzenia do miłości. Zaproszenie Ojca Świętego jakie kieruje dzisiaj do Kościoła jest jednoznaczne – wyjść aby obudzić świat. Ażeby obudzić świat, wpierw my sami potrzebujemy obudzenia, odkrycia potencjału jaki w nas drzemie. To zaproszenie świeccy karmelici przyjęli z wielką odpowiedzialnością.

Rozważając nad konsekrowanym życiem uczestnicy rekolekcji korzystali z Posłania Ojca Świętego Franciszka do konsekrowanych osób „Radujcie się”.

Poprzez konferencje które przygotowały siostry: Janina Wiltowska, Sofia Silczankowa i Łucja Kozłowska uczestnicy mogli poznać nauczanie zawarte w tym posłaniu. „Ja chciałbym powiedzieć Wam jedno słowo, tym słowem jest – radość. Tam, gdzie są konsekrowane osoby, zawsze powinna być radość” – uczy Papież.

Ojciec Piotr podczas rekolekcji wręczył dekrety Ojca Roberta Marciniaka – Delegata Prowincjała do spraw Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych, w których mianuje przełożoną wspólnoty, radę, odpowiedzialnego za formację oraz sekretarza.

Praktyczne zajęcia związane z wewnętrzną modlitwą, jaką pozostawiła nam Nasza Matka Teresa odbywają się w każdy czwartek o godz. 18 00 w kaplicy Matki Bożej Szkaplerznej w Mińsku.

s. Irena Szycikowa OCDS

Ze Wspólnoty OCDS w Sopocie

12 października nasza wspólnota przyjęła nowego członka – Mirosława od Najświętszego Oblicza, Jandy. W tym samym dniu dwie siostry naszej wspólnoty złożyły ślub czystości i posłuszeństwa według Konstytucji Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych:

- Teresa od Najświętszego Serca Jezusa i Niepokalanego Serca Maryi, Stelmasiak;
- Jadwiga od Najświętszego Sakramentu, Zabielska.

9 listopada została przyjęta przez ojca delegata o. Roberta Marciniaka do naszej wspólnoty Elżbieta od Serca Jezusa Miłosiernego i Darów Ducha Świętego Gojtowska. Po przyjęciu Elżbiety wszyscy przekazaliśmy Jej znak pokoju, śpiewając *Ubi caritas et amor, ubi caritas Deus ibi est*.

Pod przewodnictwem delegata prowincjonalnego ds. OCDS - o. Roberta Marciniaka odbyły się wybory w naszej wspólnocie, które poprzedzone zostały podziękowaniem Małgorzacie Wyszynskiej oraz Teresie Kwiatkowskiej-Król za długoletnią posługę w radzie wspólnoty.

Sprawozdanie z działania ustępującej rady miało miejsce 12 października i zostało ono przyjęte jednogłośnie.

Nowo wybrana rada to:

Gabriela Żylińska – przewodnicząca rady

radni: Elżbieta Banaszak, Bożena Juskiewicz-Bednarczyk, Jadwiga Zabielska,

a funkcję odpowiedzialnej za formację przyjęła Anna Gończ.

Członkowie rady, w obecności Ojca Delegata, złożyli przysięgę wierności pełnienia powierzonych funkcji.

14 grudnia odbyło się spotkanie sopockiej wspólnoty, na którym podczas Mszy św. celebrowanej przez o. Roberta Marciniaka - Delegata Prowincjalnego - brat naszej wspólnoty Florian od Niepokalanego Poczęcia Protasewicz złożył ślub czystości i posłuszeństwa na ręce przełożonego Zakonu Karmelu Terezańskiego według Konstytucji Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych na całe życie. Spotkanie było pierwszym po wyborach nowej rady wspólnoty i ostatnim w kończącym się roku kalendarzowym, stąd omówienie rocznej działalności różnych diakonii, poprzedziło słowo nowo wybranej przewodniczącej rady - Gabrieli Żylińskiej. W swoim wystąpieniu podsumowała to, co zastała, a także przedstawiła własne uwagi, przemyślenia i rozeznanie na temat podjętej funkcji przewodniczącej naszej wspólnoty. Zatwierdzone zostały diakonie na nowy okres działalności, a następnie wysłuchaliśmy rozważania na temat kończącego się roku kościelnego, który upłynął pod hasłem: 'Wierzę w Jezusa Chrystusa'.

Urszula Motyl-Śliwa

Rekolekcje wspólnotowe OCDS Szczecin

W dnach od 05 do 07 grudnia przeżyliśmy doroczne rekolekcje naszej wspólnoty OCDS Szczecin. Odbywały się one w Domu Rekolekcyjnym św. Józefa w Szczecinie. Rekolekcje prowadził i otaczał nas ojcowską opieką o. Paweł Placyd Ogórek OCD. Program rekolekcji był bardzo bogaty, temat wiodący to - *Eucharystia*.

Ojciec Asystent przybliżał nam Chrystusa w tajemnicy Eucharystii. Eucharystia – źródło, centrum i szczyt życia chrześcijańskiego, tajemnica życia, przymierza, komunii, przeobóstwienia. Sakrament, o którym powiedziano i napisano już tak wiele, a który głębią swego misterium nieskończenie przerasta wszystko co kiedykolwiek z tajemnicy tej wyrazić zdołano. Konferencje i homilie o. Placyda wprowadzały nas w głębokie przemyślenia. Wyraźnie zapadło nam w serca, że Chrystus jest zawsze obecny w swoim Kościele, szczególnie w czynnościach liturgicznych. Eucharystia ze swoją liturgią Słowa jest przecież szczytem działalności Kościoła i zarazem źródłem jego mocy. Jest tak dlatego, że sam Chrystus przewodniczy jej w osobie kapłana. Pozostaje mu tylko szczerze używać ust i serca dla Chrystusa, by słowo głoszone było żywe. I wtedy sam Jezus żyje. Ojciec Asystent podkreślił jak ważne jest dziękczynienie, a Msza Święta jest przecież liturgią dziękczynienia. Dziękować za to, że Ktoś o nas myśli wciąż i bardziej niż my sami. Dziękować, że Bóg ciągle troszczy się o nas. Każdy z nas zapragnął otworzyć perspektywę opanowania sztuki dziękczynienia byśmy mogli odkryć, że więcej mamy powodów do radości niż do smutku.

Rytm każdego dnia wyznaczała modlitwa wspólnotowa: Liturgia Godzin, Msza Święta, adoracja Najświętszego Sakramentu, różaniec z rozważaniami, koronka do Miłosierdzia Bożego, zagłębianie się w życie św. Teresy od Jezusa poprzez czytanie jej listów, rozmowę na temat jej życia inspirowaną przez oglądanie filmu „Teresa od Jezusa” w reżyserii Josefiny Moliny.

Podczas całych rekolekcji obejrzelśmy cztery odcinki tego ciekawego filmu o tytułach „Droga doskonałości”, „Sprawozdania duchowe”, „Wyzwanie duchowe” i „Twierdza wewnętrzna”. Zdanie św. Teresy „Solo Dios Basta! – Bóg sam wystarczy! chociaż znane nam wszystkim, po raz kolejny wybrzmiało w naszych sercach. Teresa przypominała nam, że tylko Bóg jest w stanie zaspokoić najgłębsze pragnienia człowieka. Jedynie w bliskiej relacji z Nim człowiek może dojść do najprawdziwszej pełni i szczęścia, jakie można osiągnąć w tym życiu. Jej doświadczenie, zapisane aż pięć wieków temu, wychodzi dzięki swej głębi i prawdziwości poza ramy kultury i staje się ponadczasowe. Staje się uniwersalne.

W I niedzielę Adwentu, w trzecim dniu rekolekcji podczas uroczystej Eucharystii, która odprawiona została u sióstr karmelitanek bosych w klasztorze Karmelu Miłości Miłosiernej w Szczecinie, zostało przyjętych trzech nowych członków do naszej wspólnoty:

Adrianna Nowicka – Adrianna od Miłości Miłosiernej
Janusz Nowicki – Szymon od Ducha Świętego
Dominik Tomczyk – Tobiasz od Natchnienia Ducha Świętego

Na zakończenie uroczystości o. Placyd poświęcił i wręczył wszystkim członkom wspólnoty przygotowane wcześniej szkaplerze, uszyte przez naszą siostrę ze wspólnoty z sukna z dużymi, kolorowymi wizerunkami Pana Jezusa i Matki Bożej, które będziemy w przyszłości nakładali na specjalne uroczystości. Wszyscy byliśmy ogromnie przejęci a naszą radość mogliśmy dodatkowo wyrazić na wspólnej agapie, która przebiegła w siostrzano-braterskiej atmosferze. Dopelnieniem rekolekcji było dzielenie się swoimi przeżyciami.

Każdy kolejny dzień rekolekcji przynosił nam dużo pokoju i wzbudzał potrzebę zastanawiania się nad naszą duchowością karmelitańską i naszą wrażliwością eucharystyczną. Był to też czas dużej radości, pogłębiania wzajemnych relacji a przede wszystkim poczucia wdzięczności Bogu za każde słowo tak głęboko zapadające do naszych serc podczas trwania na wspólnej modlitwie.

Z rekolekcji wyszliśmy umocnieni duchowo z mocnym poczuciem więzi z całą rodziną karmelitańską.

Wioletta Sekuła

Rekolekcje w toruńskiej wspólnotie OCDS

W dniach od 12 do 14 grudnia 2014 r. w toruńskiej wspólnotie OCDS odbyły się doroczne rekolekcje adwentowe. W tym roku poprowadził je o. Zbigniew Kolka OCD - nasz obecny Asystent Wspólnoty. Miejszem skupienia był jak zawsze gościnny Dom Zgromadzenia Sióstr Karmelitanek Dzieciątka Jezus, który od kilku lat jest również stałym miejscem spotkań naszej wspólnoty.

Nasze duchowe świętowanie rozpoczęliśmy Mszą Świętą. W programie rekolekcji centralnym wydarzeniem każdego

dnia była właśnie Eucharystia i Adoracja Najświętszego Sakramentu. Ten święty czas przeżywaliśmy pod hasłem: „**W każdym położeniu dziękujcie, taka jest bowiem wola Boża w Jezusie Chrystusie względem was.**” (1 Tes 5, 18). „**Unikajcie wszystkiego, co ma choćby pozór zła**”. (1 Tes 5,22)

Ojciec Zbigniew w swoich konferencjach mówił nam o wdzięczności, o tym, że człowiek otrzymuje od Boga życie i wszystko, co na nie się składa. Poprzedzając przykładami powiedział, że w każdym położeniu, zawsze i we wszystkim możemy odkrywać radość z życia i dzielić ją z Bogiem w modlitwie dziękczynienia, ponieważ On jest obecny i działa w każdym czasie i w każdym miejscu - w całej historii naszego życia. Dziękczynienie winno być postawą, która towarzyszy nam każdego dnia we wszystkich naszych doświadczeniach: tak w dobrych, jak i w tych trudnych, bolesnych. Podkreślił, że dziękczynienie jest akceptacją swojego życia.

Nauki Ojca Zbigniewa sprzyjały głębszemu skupieniu i skłoniły nas do refleksji i dziękczynienia za to, za co jeszcze nie dziękowaliśmy Bogu. Na rozesłanie Ojciec Rekolekcionista przytoczył nam przykład Jana Chrzciciela, który był mistrzem pokoju, abyśmy zawsze radowali się i nie tracili ducha wiary.

Zwieńczeniem tych rekolekcji w trzecią niedzielę Adwentu było dzielenie się opłatkiem i składanie sobie życzeń Bożonarodzeniowych. Dołączyła do naszej wspólnoty s. Przełożona Karmelitanek Dzieciątka Jezus. Wspólnie z o. Zbigniewem, naszym Asystentem, rozmawialiśmy przy świątecznym stole. Był to piękny czas zatrzymania się i zasluchania w głos Boga, a także bycia razem we wspólnotie. Tak przeniknięci atmosferą Ducha Bożego, rozmodleni i radośni zakończyliśmy coroczne rekolekcje. Ten czas spędzony na modlitwie i we wspólnotie pozostanie niezapomniany.

Anna Sadurska OCDS

Uroczystość w OCDS Warszawa

W dniu 06.12.2014r w I sobotę miesiąca na naszej Wspólnotowej Mszy Świętej, celebrowanej przez ojca Prowincjała Łukasza Kansy OCD, z radością przeżywaliśmy Uroczystość składania Przyrzeczeń czasowych trzech sióstr.

Przyrzeczenia czasowe złożyły:

Anna Wasilewska - Anna od Jezusa

Magdalena Rychlik – Magdalena od Najświętszego Ciała i Krwi Pana Jezusa

Grażyna Bednarczyk - Grażyna od Jezusa Miłości Miłosiernej

Również ku naszej radości do Wspólnoty OCDS Warszawa, została przyjęta jedna siostra, Elżbieta Sokołowska - Elżbieta od Jezusa w Ogrójcu

Wszystkim czterem siostrom życzymy wytrwałej wspinaczki na Górę Karmel w jedności ze Wspólnotą, a Najświętsza Maryja Panna i święci Karmelu niech czuwają i roztaczają opiekę nad nimi .

Grażyna Midak OCDS

W SKRÓCIE

- ✚ W dniu 9-12-2014 w sopockim klasztorze spotkała się komisja rekolekcyjna po raz trzeci w tym półroczu. Obrady dotyczyły programu Szkoły Modlitwy Karmelitańskiej. Postanowiono poddać gruntownemu studium wątki formacji modlitewnej w Zamku Wewnętrznym i u jego komentatorów. Członkowie komisji podzielili się materiałem, który zostanie przestudiowany. Następne spotkanie w lutym.
- ✚ O. Roman Nowak informuje: Przed wyjazdem do Usola zdążyłem zmienić numer mojej polskiej komórki. Brzmi on następująco 602 725 007. Z tego telefonu będę korzystał tylko w Polsce. Przez najbliższe 2 lata będę musiał co 3 miesiące wracać do kraju na parę dni (po nową wizę), no i na wakacje. Wtedy będę dostępny pod tym numerem. Poza tym w Rosji mam komórkę z numerem +7 952 618 68 92. Aha. I jeszcze nowa skrzynka mailowa: roman.nowak@mail.ru. Dotychczasowa została w Polsce. Nie zabrałem do niej hasła i będę mógł odczytać dopiero pod koniec stycznia (25 stycznia przylatuję).
- ✚ Audycję o życiu konsekrowanym będzie można usłyszeć w radiu nowohuckie.pl na początku dwa razy w miesiącu – w drugi i czwarty wtorek miesiąca o godzinie 20:00. Pierwsza audycja ukaże się w paśmie antenowym na stronie internetowej www.nowohuckie.pl 13 stycznia. Z zaproszonymi gośćmi radiosłuchacze poznają Zakon Karmelitów Bosych oraz Zgromadzenie Karmelitanek Misjonarek. Dzięki współpracy z katolickim radiem AIN KARIM ze Skomielnej Czarnej program będzie transmitowany także analogowo na częstotliwości 104,4 FM.
- ✚ O. Jacek Wilczak, po wykorzystaniu jednego roku eksklaustracji, zwrócił się do O. Generała z prośbą o udzieleniu mu następnych dwóch lat, które mają służyć dalszemu rozeznawaniu jego drogi życia. O. Generał, po rekomendacji N. O. Prowincjała, udzielił o. Jackowi Wilczakowi eksklaustracji na dwa lata, według kanonu 686 § 1 Kodeksu Prawa Kanonicznego.

JUBILEUSZE W ROKU 2015

60-LECIE PROFESJI

O. Placyd od św. N. O. Jana od Krzyża (Paweł Ogórek)	21.09.1955 Poznań
--	-----------------------------

50-LECIE KAPŁAŃSTWA

O. Placyd od św. N. O. Jana od Krzyża (Paweł Ogórek)	25.06.1965 Poznań
--	-----------------------------

25-LECIE KAPŁAŃSTWA

O. Paweł od Matki Bożej Różańcowej (Stanisław Lelito)	24.05.1990 Miadziół
---	-------------------------------

O. Bernard od Niepokalanego Serca Maryi (Bernard Radzik)	24.05.1990 Brześć
--	-----------------------------

O. Roman od Matki Bożej Królowej Nieba (Roman Nowak)	24.05.1990 Usole
--	----------------------------

25-LECIE PROFESJI

O. Kazimierz od Krzyża (Kazimierz Graczyk)	09.09.1990 Łódź
--	---------------------------

Br. Patrick od M. B. z Góry Karmel
(Patrick M. Gemmato)

19.03.1990
Korona

Br. Tadeusz Maria od Miłosierdzia Bożego
(Tadeusz Stanewicz)

15.04.1990
Gorzędziej

60-LECIA PROFESJI

S. Bernadeta od Niep. Poczęcia NMP
(Józefa Burczyńska)

13.07.1955
Warszawa

50-LECIA PROFESJI

S. Maria Emanuela od Eucharystii
(Józefa Demska)

08.12.1965
Gnieszno

25-LECIA PROFESJI

S. Miriam od Chrystusa Pana
(Renata Kolkova)

20.01.1990
Tromsø

S. Maria Karmela od Ducha Świętego
(Danuta Beń)

04.02.1990
Spręcowo

S. M. Barbara od Jezusa Hostii
(Barbara Kamola)

25.03.1990
Szczecin

S. Maria Dominika od Imienia Jezus
(Tamara Nowogórska)

13.05.1990
Poznań

S. Teresa Bernadetta od Dz. Jezus i Niepokalanej
(Anna Polańska)

23.06.1990
Spręcowo

S. Maria Beata od Miłości Jezusa Ukrzyżowanego
(Maria Beata Rytel)

18.11.1990
Usole

Świadectwo uczestnika Dnia skupienia w klasztorze Karmelitów bosych w Poznaniu (9-11 listopada 2014):

Dla człowieka z zewnątrz napis „klauzura” wzbudza pewne uczucia, wiąże się jakby z czymś ukrytym, dostępnym tylko dla niektórych, z czymś nieosiągalnym... Taki napis mogłem również zobaczyć u karmelitów bosych, a następnie przekroczyć jej próg. Ta rzeczywistość nie jest jednak dla mnie czymś zupełnie obcym, gdyż jako kleryk seminarium diecezjalnego sam mogłem – choć pewnie w nieco inny sposób – doświadczać klauzury przy okazji pobytu we własnym seminarium. Okazją ku temu był dla mnie pobyt na dniu skupienia, a następnie spędzenia kilku dni wraz z postulantami w poznańskim Karmelu.

Doświadczenie zamkniętej wspólnoty nie jest dla mnie czymś nowym, niemniej jednak każde seminarium czy wspólnota, jak mniemam, ma swoją specyfikę. Czym mnie zaskoczyła wspólnota w Karmelu? Bądź inaczej – na co zwróciłem uwagę? Jedną z pierwszych rzeczy było dla mnie doświadczenie właśnie wspólnoty. Mogłoby się po ludzku wydawać, że w dość zamkniętej wspólnocie spotka się pewien dystans, nie chodzi tu nawet o jakąś niezdrową nieufność, lecz pewien dystans, gdy pojawia się ktoś nowy. Tymczasem z mojej strony mogłem doświadczyć swobody w tym zakresie i życzliwości od innych braci, wręcz mogłem się nawet poczuć „jak u siebie”, choć byłem tutaj na kilka dni gościem.

Tak właściwie nie wiedziałem do końca, czego mogę spodziewać uczestnicząc w życiu wspólnoty. Choć pewien obraz życia zakonnego mogłem sobie wytworzyć na podstawie różnych rozmów z zakonnikami i lektur, jak np.: Dzienniczek św. s. Faustyny czy z pism św. Teresy od Dzieciątka Jezus i innych, to taki obraz będzie raczej czymś innym niż osobiste przeżycie. Pewną niespodzianką było chociażby nastawienie na modlitwę, które spotkałem w Karmelu. Spodziewałem się np.: więcej pracy czy innych zajęć, które były mi znane z seminarium, a z którymi nie zetknąłem się w Karmelu. Owszem, kilka dni wśród postulantów nie jest też pełnym przekrojem życia karmelity, jednak takie wrażenie u mnie pozostało. Inną kwestią może być większe niż oczekiwałem zamknięcie na świat zewnętrzny, przynajmniej wśród wspomnianych postulantów. Na ile dobrze zauważam, w życiu księdza diecezjalnego to otwarcie jest znacznie większe, jak mniemam, jest to po prostu pewna różnica charyzmatów i nie chodzi tu o jakiś żal czy pretensje. Z wrażeniem pewnego „zamknięcia” wiąże się jeszcze to, iż spodziewałem się nieco większego „aktywnego apostołstwa” wśród karmelitów, lecz po prostu nie dane mi było tego zauważyć lub to apostołstwo przyjmuje może zwyczajnie bardziej ukrytą formę.

Przynajmniej na tyle, na ile byłem przez te kilka dni w klasztorze.

Dalszym zaskoczeniem mógł być dla mnie fakt, że zasadniczo nie gości się w celi współbrata... w seminarium inaczej tego doświadczałem, tzn. klerycy mogą odwiedzać się wzajemnie w pokojach, choć nie w każdym czasie (np.: studium czy silentium).

Jeszcze kilka zdań na temat ubóstwa i braku własności, jeśli dobrze zrozumiałem w czym rzecz. Dla kogoś żyjącego „na zewnątrz” może wydawać się trudne pozostawienie wielu rzeczy związanych z „życiem w świecie” i relacji, choć właśnie – jeśli Pan daje łaskę powołania zakonnego, to i daje łaskę do tego, by móc te wspomniane rzeczy pozostawić dla większej Miłości. Odniosłem wrażenie, że do Karmelu człowiek może wejść dosłownie z garstką osobistych rzeczy... i to wystarcza. Podczas kilku dni mojego pobytu pomyślałem, że tak właściwie – gdybym od tej chwili miał tu pozostać, z tym co spakowałem jako najpotrzebniejsze – to by wystarczyło. Choć rezygnacja z niektórych rzeczy może boleć, to równocześnie może bardzo pomóc w oderwaniu od niepotrzebnego balastu i troski o to, co doczesne.

Na tych kilku spostrzeżeniach niech będzie koniec.

Paweł Miśko

Świadectwo uczestnika „Dnia w Karmelu” w klasztorze Karmelitów bosych w Poznaniu (31.12.2014 – 02.01.2015):

Tegoroczny adwent był dla mnie czasem naprawdę szczególnym - było to duchowe przeżycie którego wcześniej nie doznałem. Adwent się jednak skończył, zaczęły się Święta Bożego Narodzenia, a ja czułem, że potrzebuję wszystko to podsumować - dni skupienia wydały mi się do tego idealne. Można powiedzieć, że w poznańskim Sanktuarium jestem "stałym bywalcem", zatem wybór Dnia w Karmelu był raczej oczywisty. Jestem jedynakiem, samotnikiem z przymusu, każde więc wejście do jakiejś grupy jest pewnym szokiem, jednak tutaj było to bardzo pozytywnym doświadczeniem. Otwartość braci postulantów oraz kleryków, z którymi spędzałem dużo czasu, otworzyła pewną furtkę do tej klasztornej wspólnoty i pozwoliła poczuć się po prostu jak w domu. Wspólna modlitwa i posiłek, a także uczczenie nowego roku, były ważnym elementem, ale nie oznacza to wcale, że przyćmiona została samotna modlitwa w kaplicy lub chórze, o nie! Ta cisza modlitewna, to karmelitańskie ukrycie było właśnie tym, czego potrzebowałem i czego oczekiwałem. Pierwszy raz dane mi było uczestniczyć w nabożeństwie Drogi Betlejemskiej, gdzie w sercu można przeżyć czas dzieciństwa Jezusa - bardzo spodobała mi się taka modlitwa. Miło wspominać także nasze wspólne kolędowanie, gdyż w moim domu nie ma tradycji śpiewania kolęd, a tutaj, jak sam z uśmiechem stwierdzam, mogłem sobie to "nadgonić". Po dniu skupienia mogę stwierdzić, że "podsumowanie" o którym myślałem przed rozpoczęciem Dnia w Karmelu to nie było właściwe określenie, gdyż wydaje się ono coś zamykać, a nie należy teraz kończyć, ale rozpocząć pewien nowy etap.

Szczęść Wam Boże!

Krzysztof

Redakcja przypomina:

- nadsyłanie materiałów z informacjami i wiadomościami do kolejnego numeru „Karmel-Info” odbywa się do końca stycznia 2014 roku.
- Materiały do „Karmel-Info” oraz wszelkie uwagi i sugestie należy przysyłać na adres mailowy: kuria@karmelicibosi.pl
- Redakcja zastrzega sobie prawo ingerencji w nadesłane teksty, jeśli zajdzie taka konieczność.
- Jeśli ktoś chciałby otrzymać numer „Karmel-Info” 52 w pliku Worda w celu drukowania poszczególnych wiadomości bez grafiki i zdjęć, proszony jest o zgłoszenie takiego zapotrzebowania na podany powyżej adres mailowy.

Redakcja:

o. Grzegorz A. Malec
Kuria Prowincjalna Warszawskiej Prowincji
Karmelitów Bosych

ul. Raławicka 31
02-601 Warszawa
Tel.: 22 646 47 38; Tel. kom.: 601 4222 12
mail: kuria@karmelicibosi.pl; gregimalec@gmail.com